

METODISTKIRKEN I NORGE

Nº 1/2026

155. ÅRGANG

Brobyggeren

**Trygge skoler,
trygge lokalsamfunn
- trygg sammen**

s. 12-19 og 32-46

Spede spira lyt få stå

TEKST:

Emil Skartveit,
ansvarlig redaktør

FOTO:

Haakon Sand

Når disse ordene skrives, er det bare få dager siden jeg var i Svolvær. Jeg var vitne til et arbeid som igjen er i ferd med å reise seg. Det var ikke det store og veldige. Men noen kommer til Åpen kirke, og andre er med i samtalegruppene som samles. Et arbeidsutvalg er også opprettet.

Med fare for å ta ei diktlinje ut av sin kontekst har jeg valgt den andre linja i Einar Skjæråsens diktet «Du ska itte trø i graset» som overskrift. «Spede spira lyt få stå».

Det gjør jeg fordi denne linja som minner meg om viktigheten av det som synes lite og ubetydelig målt, har fulgt meg en stund.

Vi sier: Kirken er i krise! Våre menigheter strever med økonomi. Vi har ikke nok prester. Medlemstallet synker. Vi kan helt sikkert finne flere kriser.

Vi sier: Verden er i krise! Vi opplever at demokratiet ikke lenger er en selvfølge. Det politiske systemet forvitrer. Vår allierte i vest truer med å overta Grønland. Vårt forsvar i nord sier ikke lenger «om det blir krig,» men «når det blir krig». Krigen

i Ukraina og Israel-Palestina-konflikten virker uløselige.

Det er sult og kritisk matmangel i mange land.

Men under alle disse overskriftene, i dette mylderet av det som hver dag ødelegges og trampes ned, skjer også det gode. Det synes bare ikke så godt!

Denne utgaven av Brobyggeren er et misjonsnummer. De ulike artiklene forteller oss at det gode skjer hver dag. Det skjedde da Liv Lee organiserte hjemmesykepleie i Hong Kong. Syke og eldre fikk besøk til hjemmet. Mennesker ble sett og berørt av det gode.

Det skjer i Misjon og Bistands samarbeidsland, Zimbabwe, Sierra Leone og Liberia når lokale endringsagenter bidrar til å endre holdninger og «skape trygge lokalsamfunn og styrkekvinner og jenters rettigheter,» slik Bjørn Sivert Broback skriver i en av sine artikler.

Alt vi gjør, alt vi er, handler om å skape bedre liv for våre medmennesker. Evangeliets frukt er nestekjærighet omsatt i praksis.

Men også her hjemme, i våre små og store menigheter, i større eller

mindre grupper, er det viktig at vi er observante på hverandre. Hver eneste dag har vi på en eller annen måte mulighet til å være noe for våre medmennesker.

«Spede spira lyt få stå.» I denne oppfordringen fra dikteren ligger det et ønske, en bønn, om å se det bittelille midt i blant oss. Skal Metodistkirken i Norge bety noe for samfunnet vårt i året som kommer, er det du og jeg som avgjør om det vil skje. Enkeltvis er vi små. Det vi gjør er lite. Men til sammen skaper vi noe som er større og når lengre, enn det vi hver og én er i stand til å utføre.

Emil Skartveit

Brobyggeren

Redaktør:

Emil Skartveit 948 05 395
emil.skartveit@metodistkirken.no

Ekspedisjon og abonnement:

Erica Grønntun / 23 33 27 00

Postadresse:

St. Olavs gate 28, 0166 Oslo
brobyggeren@metodistkirken.no

Abonnementspriser 2026:

12 mnd 420,- / 6 mnd 222,-
Studentabon. 12 mnd. 180,-

Bankgiro: 8220.02.83739

Brobyggeren utgis fire ganger i året. Bladet betales forskuddsvis. Abonnement kan bestilles på internett, i menighetene eller i ekspedisjonen. Digital utgave kan bestilles uten tillegg i prisen. Abonnementet gjelder til skriftlig oppsigelse skjer.

Grafisk form: Bryn Trykkservice AS

Trykk: Bryn Trykkservice AS

Utgiver: Metodistkirken i Norge

metodistkirken.no
facebook.com/metodistkirken

Dersom ikke annet er angitt,
er bildene fra Brobyggerens arkiv.
ISSN 1501-4983

Forsidebilde: Ragnar Falch

06

26

INNHold

1/2026

- 2 Leder**
Spede spira lyt få stå.
- 6 Musikk er noe vi skaper sammen**
Møt pianist og korleder André Storeng.
- 12 Sammen for trygghet, verdighet og håp**
Hilsen fra internasjonal leder.
- 14 Liv Lee**
Sykepleieren fra Norge som forandret Hong Kong.
- 18 Fra Misjonsselskap til Misjon og Bistand**
Metodistkirken skifter navn på sitt misjon- og bistandsarbeid.
- 20 Metodistkirken og musikken**
Fornylelse av salmesangen.
- 24 «Sikker i Jesu armer»**
En mors minnesmerke over sitt barn.

Foto: Privat

Foto: Karl Anders Ellingsen

26 100 år med Speidermusikken

Stort jubileum i Skien.

32 Lokale endringsagenter som skaper håp og trygghet

Kjønnsbasert vold er ikke lenger privat.

36 På utfordrende veier mot nye muligheter

Kompetanseseminar i Liberia.

40 En Brobygger med hjerte for Afrika

Metodistkirken trenger Brobyggere.

42 Fra likegyldighet til lederskap

Når tradisjonell autoritet blir en kraft mot vold.

44 Partnership in Development og våre partnere

Samarbeidet med våre partnere.

47 Er du klar til å være med og forme fremtidens kirke?

Metodistkirkens styreleder har ordet.

48 Livskraft, mening og håp

Biskop Knut Refsdal om akselerasjon og resonans.

56 Nestekjærlighet – i teologisk perspektiv

Hilde Marie Øgreid om sosial hellighet.

62 Bokomtale

Sidse Wolds tapte kjærlighet.

65 Minneord

Øyvind Helliesen.

66 Minneord

Roald Zweidorff.

MUSIKK ER NOE VI SKAPER SAMMEN

Jeg kan egentlig ikke tenke meg at André Storeng noen gang er helt i ro. Denne musikalske virvelvinden er i stadig bevegelse. Å lese hans musikalske CV gjør deg rett og slett andpusten.

TEKST: Emil Skartveit

FOTO: Marta Lillian Moan

Men nå har vi likevel satt oss ned. Vi to. For å finne ut litt mer om mennesket bak all den flotte musikken som så ofte strømmer ut fra Metodistkirken i Oslo. André er ansatt i 70 % og har ansvar for to kor, Signatur og Retro og Skrangleorkesteret i tillegg.

Signatur består av håndplukka sangere. I Retro kan alle være med. Medlemmene av Skrangleorkesteret har børstet støvet av sine

*André en god representant for Nord-Norge:
En mann med mye og godt humør.*

Jeg trives med å skape relasjoner og hjelpe folk til å realisere sine drømmer.

bortgjemte instrumenter. Ifølge André klinger det bedre enn man skulle forvente. Han spiller også på gudstjenester søndag formiddag i turnus med andre. Musikkmiljøet i hovedstadens metodistmenighet er rikt.

I tillegg til dette har André det musikalske ansvaret for «Din gudstjeneste», som arrangeres en søndag kveld i måneden og er ment å ha en lavere terskel enn den vanlige gudstjenesten. Her leder André et band med både blåserrekke og forsangere. Alt av musikk som brukes, er arrangert spesielt til denne gudstjenesten. Ønsket med «Din gudstjeneste» er å nå dem som til vanlig ikke går så ofte på gudstjeneste. Det er ikke vanskelig å se at konsertmesteren trives.

- Jeg trives med å skape relasjoner og hjelpe folk til å realisere sine drømmer. Jeg trenger ikke å være i sentrum, men heller bruke mine musikalske og organisatoriske evner til å hjelpe folk å tørre.

Klaverets tangenter –Andrés «skrivemaskin».

*Det er alltid mye energi hvor
André er tilstede. Her sammen
med koristene i Retro.*

Musikk er noe vi gjør sammen.
Jeg liker at vi står fram og viser
hva vi får til.

André er oppriktig når han
mener at musikk er et språk som
når lenger inn enn bare ord.

Fra Smokie til orgelmusikk

Mannen som får både svarte
og hvite tangenter til å danse
av glede, er kav nordlending.
Dialekten levner liten tvil.

André Storeng er fra Senja. Her
vokste han opp i musikalsk familie.

- Det var musikk og lyd i huset.
Far spilte gitar og søster Maria
sang. Vi hadde et troskyldig
forhold til musikk. Lyttet på det
vi syntes var fint. Det kunne være
Smokie, Richard Clayderman
og Sissel Kyrkjebø.

Rock ble det også en dose av.

- Far øvde med ulike band nede
i kjelleren. Da ble det det spilt mer
rock, men også dansemusikk måtte
øves inn når det skulle spilles til
dans rundt om på Senja.

André slår fast at han hadde en
fin familie.

- Ting ble ikke gjort komplisert.

Men han innrømmer likevel
en ting.

- Jeg skilte meg nok ut. Det var
ikke alltid like enkelt på skolen.

Jeg var en dårlig fotballspiller.
I stedet gikk jeg og fikk klassisk
pianoundervisning. Det var det
ingen andre som gjorde.

Etter hvert ble klassisk piano-
spilling bytte ut med mer moderne

rytmer. André startet band på
skolen. Da grunnskolen var ferdig,
gikk turen til hybel og musikklinje
i Harstad. Unggutten ble raskt
involvert i musikk utenfor skolen.
Han ble leder av koret Smock

som er en forkortelse for Sandtorg menighet ungdomsklubbs kor. André begynte som pianist og endte som leder.

Det er også her at André for første gang blir kjent med Meto-

distkirken. I nordnorsk kontekst er avstand sjelden et problem. André begynte å spille for Metodistkirkens ungdomskor Signatur Privilegium i Finnsnes, en halvannen times båtreise fra Harstad.

*Jeg skilte meg nok ut.
Det var ikke alltid
like enkelt på skolen.
Jeg var en dårlig
fotballspiller.*

Etter endt videregående i 1993 inneholder Andrés arbeidsliv de fem neste årene følgende stillinger:

1993-1996:

Musikkgrupper for psykisk utviklingshemmede i regi av Lenvik kulturkontor.

1994-1995:

Full stilling ved Berg og Torsken kommunale musikkskole som pianolærer, trommelærer og bandinstruktør. To av skoleukens fem dager var satt av til musikkundervisning ved Skaland skole.

1997-1998:

Organist i full stilling som organist inkluderte ledelse av et barnekor og et ungdomskor.

Syk over natta

I 1998 reiser André sørover og blir student ved NISS (Nordisk institutt for Scene og Studio) hvor han uteksamineres to år senere. En av de første jobbene hans, de blir det mange av i årene som kommer, er som fast kapellmester for Jahn Teigen. Den varer i tre år.

Noen år senere skulle André få svi for sitt heftige engasjement og selvstendige yrkeskarriere.

- I 2012 ble jeg syk over natta.

En langvarig komplisert livssituasjon kombinert med mye arbeid førte til at André gikk fullstendig tom.

- Som selvstendig næringsdrivende var det vanskelig å finne ut av hva jeg hadde krav på. Etter en stund prøvde jeg meg tilbake i jobb, men det gikk ikke.

André falt mellom to stoler og gikk måneder uten inntekt.

- Jeg var helt blakk. Måtte selge huset og så virkelig ingen muligheter.

Andre mistet alle illusjoner om at staten var et vern.

Da var vennene i Signatur gode å ha. For stillingen som pianist og dirigent for koret hadde André nemlig hatt siden 2004.

- Mens dette stod på, merket jeg at medlemmene av koret var gode å ha. De brydde seg om meg.

Troen er ikke ukomplisert. Jeg er ikke så glad i de høye fanene: «Dette er rett. Dette er galt.»

Omsorgen fra de syngende metodistene førte til at André to år senere valgte å bli medlem i Metodistkirkens menighet på Bjølsen. Og her har han blitt værende. Først i en 50% stilling i nevnte menighet. Så i 70% etter sammenslåingen av hovedstadens tre metodistmenigheter.

- Blir du aldri sliten?

- Jo det blir jeg. Når jeg er så sliten at jeg ikke skjønner hva folk sier til meg, vet at jeg at jeg må ta ferie. Da utvikler jeg sosial allergi og trekker meg helt tilbake.

Gud er kjærlighet

Det var i koret fra Finnsnes, Privilegium, at André første gang ble utsatt for kristen påvirkning. I barneårene hadde ikke familien vært så veldig glad i kirka

- Men jeg har nok helt fra jeg var liten hatt mine spørsmål om liv og død. Jeg ba aftenbønn helt av meg selv.

André vegrer seg for skråsikkerheten.

- Troen er ikke ukomplisert. Jeg er ikke så glad i de høye fanene: «Dette er rett. Dette er galt.» Jeg reagerer på det bastante. I sangen «Tvil, håp og kjærlighet» synger Halvdan Sivertsen synger om dette.

*Kjære Gud vi blir så små
nu mot mørketida
Gi dem håp som alltid må
lev på skyggesida
Vis oss kjærlighetas makt
mer enn truas styrke*

*Tru kan bli tell kall forakt
Tru kan brenne brua
Tru kan flytte fjell
Tru kan gjør oss redde før hver-
andre.*

- For meg er kjærlighetsbudskapet nettopp dette. Å se Gud i menneskene rundt oss. ♣

A portrait of a middle-aged man with short, slightly graying hair and a goatee. He is smiling and looking towards the camera. He is wearing a dark denim jacket over a maroon button-down shirt. The background is an outdoor setting with bare trees and a soft, warm light, suggesting late afternoon or early morning.

«Hel ved» er et uttrykk som kan brukes om André.

HILSEN FRA INTERNASJONAL LEDER

SAMMEN FOR TRYGGHET, VERDIGHET OG HÅP

Vi står i en tid hvor verden roper etter håp! Konflikter, urettferdighet og sårbarhet preger hverdagen for millioner av mennesker.

TEKST: Anne Ng Forster FOTO: Marta Lillian Moan

Midt i dette kalles vi som kirke til å være en aktiv del av Guds verk. Til å bygge broer, skape fellesskap og formidle Guds kjærlighet i ord og handling. Vår tjeneste er forankret i troen på at misjon og bistand er Guds verk, og at vi som kirke er kalt til å delta i dette arbeidet. Det er dette Metodistkirken Misjon og Bistands arbeid handler om: Tro virksom i kjærlighet (Gal. 5,6).

Vi kaller dem brobyggere

Vår visjon er klar: «Vi vil skape en verden der alle mennesker opplever trygghet, verdighet og håp!» Denne visjonen er ikke bare ord i et dokument vi legger i en skuff, den er drivkraften bak alt vi gjør! Gjennom misjon og bistand, lokalt og globalt, arbeider vi for å styrke

lokalsamfunn, lindre lidelse og fremme rettferdighet, frihet og fred. Vi tror at evangeliet blir levende når vi står opp for likeverd og rettferdighet, og når vi handler med omsorg for medmennesker og skaperverket.

Sammen er vi sterkere! Vårt arbeid bygger på partnerskap med kirker og organisasjoner i Afrika, med menigheter i Norge og med alle dere som støtter oss. Vi kaller dere Brobyggere, fordi dere gjør nettopp det; dere bygger broer mellom mennesker, kulturer og samfunn. Brobyggere er mennesker som engasjerer seg i menighetenes misjonsprosjekter, givere som gir trofast, faddere som støtter barns utdanning og alle som deler vårt engasjement for rettferdighet og global solidaritet. Uten dere – ingen

misjon, ingen bistand. Sammen gjør vi en forskjell!

I strategiperioden 2025–2027 har vi satt tydelige mål: Sammen med partnerne og prosjektdeltakere vil vi bekjempe kjønnsbasert vold, skape trygge skoler, styrke sivilsamfunn og myndiggjøre enkeltpersoner gjennom lokalt ledet prosjekter. Vårt engasjement er preget av gjensidighet, transparens og ansvarlighet og bygger på en felles visjon om sosial rettferdighet og menneskers verdighet.

Vi vil utvikle systemer som sikrer kvalitet og læring, øker økonomisk bærekraft og styrker engasjementet for misjon og bistand i norske metodistmenigheter. Vi vil stå opp for barns og kvinners rettigheter, fremme gjensidighet og likeverd og alltid

Vår visjon

*Vi vil skape en verden der alle mennesker
opplever trygghet, verdighet og håp!*

Internasjonal leder Anne Ng Forster.

arbeide med respekt for lokalt lederskap. Vår samarbeidsmodell, Partnership in Development, sikrer at prosjektene er lokalt forankret og bærekraftige, fordi vi tror at varig endring skjer når lokalsamfunn selv har eierskap.

Felles oppgaver

Men dette arbeidet er ikke bare vårt, det er vårt felles kall. Når vi står sammen, kan vi skape robuste lokalsamfunn, gi barn trygg skolegang, styrke jenter og kvinners rettigheter og bekjempe vold. Når vi står sammen, kan vi formidle håp der håpet er borte. Når vi står sammen, kan vi være kirke som bygger broer og gjør Guds kjærlighet synlig.

Så la oss fortsette å stå sammen! La oss be, gi, engasjere oss og dele visjonen. La oss være en kirke som ikke bare snakker om kjærlighet, men som lever den ut – i Norge, i Afrika, og i hele verden.

Takk for at du er med!
Takk for at du er en Brobygger.
Sammen skaper vi trygghet, verdighet og håp!

Tro virksom i kjærlighet. ♣

LIV LEE

– SYKEPLEIEREN FRA NORGE SOM FORANDRET HONG KONG

I 2025 markerte Metodistkirken i Hong Kong et historisk jubileum: 50 år siden sammenslåingen av to tradisjoner – britiske *Tsun To Kung Wooi* og amerikanske *Wei Li Kung Hui*. Samtidig løftes historien om Liv Lee, Betanien-sykepleieren som i 1967 var med på å starte hjemmesykepleien i Hong Kong.

TEKST: Anne Ng Forster FOTO: Privat

Et brev fra den tiden gir et unikt innblikk i pionerarbeidet som har satt varige spor.

Liv Lee. Kvinnen som startet hjemmesykepleien i Hong Kong.

Den britiske metodisttradisjonen kom til Hong Kong allerede på 1800-tallet. Etter regimeskiftet i Kina i 1949 kom prester og kirke-medlemmer – mange som flyktninger – fra Nord-Kina. De var mandarin-talende og brakte med seg den amerikanske metodisttradisjonen. I 1975 ble disse to tradisjonene forent i én kirke, en sammenslåing som la grunnlaget for dagens metodistkirke i Hong Kong.

Livs brev fra 1967

Midt i denne historien står Liv Weber-Aslaksen, utdannet sykepleier fra Betanien, Oslo. Liv kom til Hong Kong i 1965, utsendt av Metodistkirkens Misjonsselskap i Norge på forespørsel fra Wei Li Kung Hui. Etter to år med språk-

opplæring i kantonesiske ved New Asia College var hun klar til å begynne sitt arbeid sommeren 1967.

I et brev fra den tiden skriver Liv:

«Vi er to sykepleiere som arbeider for Metodistkirken i Hong Kong. Kirkens medisinske arbeid har i de to siste årene bestått av klinikkarbeid og tilsyn med barna ved hustaksskolene våre. For en tid siden ble et nytt program satt opp. En ny kirke er under bygging, Ward Memorial Church, og i forbindelse med den et sosialt velferdssenter...»

Liv beskriver bakgrunnen for initiativet:

«Det viste seg at Hong Kong har helsestasjoner for mor og barn, men ingen videre omsorg for utskrevne pasienter i hjemmene, ingen hjemmesykepleie.»

Liv Lee i sin tjeneste for hjemmesykepleien

«The woman on the bathtub» – en dramatisk hendelse

Ding Lik Kiu, som var lege og en framstående legperson i Metodistkirken, ble kalt til en pasient, en eldre kvinne med slag, plassert på planker over et badekar fordi familien ikke hadde plass. Familien skulle emigrere og ba om hjelp til å finne et pleiehjem. Dr. Ding kunne ikke gjøre noe, men denne hendelsen ble katalysator for ideen om hjemmesykepleie.

Liv skriver i brevet:

«Kunne vi gjøre noe for å løse dette problemet?»

Metodistkirken inngikk samarbeid med Kwong Wah Hospital, et stort offentlig sykehus, for å følge opp pasienter etter utskrivelse. Liv forteller:

«Vår medisinske komité kontaktet ledelsen for dette Kwong Wah Hospital og la frem en plan for våre sykepleiere å ta oss av en del av de ny-utskrevne pasientene i hjemmet. Sykehusets ledelse ble straks interessert i idéen, da det ville gi flere sengeplasser for akutte tilfeller. Sykehusets ledelse aksepterte tilbudet, men samarbeidet var vanskelig da det nye initiativet var for radikalt for det eldre tradisjonelle sykehuset.»

Opplæring og samarbeid

Likevel ble det våren 1967 satt opp et intensivt 7-ukers opplæringsprogram med undervisning fra leger og sykepleiere, observasjonsbesøk og praktisk trening i hjemmebesøk.

Liv avslutter brevet med en bønn om støtte:

«Vi trenger dere i Norge til å følge oss i tanker og bønner mens treningsprogrammet pågår og når arbeidet tar til. Vi er takknemlig til vår Herre og Mester som har satt oss til å arbeide i Hong Kong og ønsker å få være til velsignelse for folket her.

Fra pionerarbeid til offentlig tjeneste

Ideen vokste raskt til et omfattende prosjekt. Liv Lee ble sammen med Joan Cleland fra USA og Marjorie Chuck fra Taiwan, en sentral drivkraft. De arbeidet side om side med lokale sykepleiere som Jessie Tsang og Edith Tang. Snart ble teamet utvidet med flere sykepleiere og en fysioterapeut, Mary Surls fra USA, for å kunne hjelpe familier med rehabilitering.

Arbeidet var krevende. Besøkene gikk til trange hjem i boligblokker og gamle bygårder. Improvisasjon var nødvendig. Hjemmesykepleien ble ikke bare behandling, men også undervisning i hygiene og helse for hele familien. Etter hvert spredte prosjektet seg til flere sykehus, blant annet Haven of Hope, som var arven etter Annie Skaus arbeide og de katolske sykehusene Maryknoll og Caritas.

Rundt 1970 startet Liv og Edith det første opplæringskurset for hjemmesykepleiere ved Nethersole Hospital. Sykehuset fortsatte senere som det nybygde ekumeniske United Christian Hospital i en fattig arbeider-bydel. Dette var et viktig steg mot å gjøre hjemmesykepleie til en anerkjent del av helsetjenesten.

Men veien til offentlig støtte var lang. Myndighetene var i starten skeptiske. Prosjektet møtte motstand. Vendepunktet kom i 1970–71 da Joan Gray, tidligere Chief Nursing Officer for Queen's Nurses i Storbritannia, kom til Hong Kong. Hun profesjonaliserte tjenesten og sammen med en ekumenisk støttegruppe skrev hun boken «Bridging the Gap», som åpnet dørene til myndighetene. Den endelige katalysatoren til myndighetenes fulle støtte av hjemmesykepleien var 1976 rapporten fra Hong Kong Universitets Social

I forbindelse med Metodistkirkens feiring mottok Liv Lee hyllest for sin innsats.

Work Department: «Community Nursing Service 1973–75».

Etter ti år med utholdende arbeid var målet nådd: Hjemmesykepleien fikk offentlig finansiering og ble utvidet til hele Hong Kong! Da oppdraget var fullført, ble tjenesten ved Yang Social Service Centre avviklet, men arven lever videre.

Liv Lees livslange engasjement og heder

Liv ble værende i Hong Kong. Hun giftet seg med Ralph Lee, prest i Metodistkirken, stiftet familie og fortsatte sitt arbeid for syke og sårbare.

Livs engasjement strakte seg langt utover hjemmesykepleien. Hun jobbet med rådgivning til hushjelpere og andre sårbare grupper som ofte sto uten rettigheter og støtte. På slutten av 1980-tallet deltok hun i et prosjekt

for misbrukte hushjelpere (1988–1990). Her støttet hun Mission for Migrant Workers (MFMW) som arbeidet for å øke hushjelpenes rettigheter, og hjalp til med å sette opp et krisesenter og en leilighet.

Liv var også involvert i tiltak for hjemløse og flyktninger, blant annet gjennom utviklingen av programmet «Family Life Education for Vietnamese Refugees», som hjalp familier med å skape trygghet og struktur i en vanskelig livssituasjon.

Hun var en del av staben på tre ved Living Centre, der flyktninger som levde i en uavklart tilværelse mens de ventet på å bli akseptert av et land i Vesten, kunne bli lyttet til og samtale om livet.

Dette arbeidet viser bredden i hennes diakonale engasjement og hennes sterke vilje til å møte mennesker i sårbare livssituasjoner med omsorg og kompetanse.

I 2017, femti år etter oppstarten av hjemmesykepleien, ble Liv hedret med utmerkelsen «Honorary Fellow» av Hong Kong Academy of Nursing, en av de høyeste æresbevisningene innen sykepleie.

Liv hedres

I 2017, femti år etter oppstarten av hjemmesykepleien, ble Liv hedret med utmerkelsen «Honorary Fellow» av Hong Kong Academy of Nursing, en av de høyeste æresbevisningene innen sykepleie. Utmerkelsen ble gitt for hennes banebrytende innsats med å introdusere hjemmesykepleie i Hong Kong. For Liv var dette ikke bare en personlig anerkjennelse, men en bekreftelse på kirkens betydning i helsetjenestens utvikling.

Familien til Liv og Ralph er en internasjonal familie. Fra 1990 til 1995 var familien en del av programmet «World Church in Britain», et initiativ der ti familier fra ulike deler av verden ble stasjonert i tradisjonelle metodistkirker i Storbritannia som misjonærer den andre veien. Familien Lee tilbrakte fem år i Cardiff, Wales, hvor Ralph hadde ansvar for to kirker, mens Liv arbeidet på sykehus. Denne perioden ble et viktig kapittel i deres liv og styrket familiens internasjonale tilknytning.

Parets to sønner, nå i 50-årene, bor i ulike deler av verden. Den eldste bor i Windsor i England sammen med sin britiske kone og voksne datter, mens deres sønn med skotsk forlovede holder til i Glasgow. Den yngste sønnen bor i New York med sin franske kone. Selv om Liv og Ralph fremdeles har fast bosted i Hong Kong, har de mulighet til å reise til London to ganger i året for å besøke familien.

Dette vitner om et liv og en familie som har vært både global og dypt forankret i verdier om fellesskap og omsorg.

Jubileet i 2025, en feiring av kirke og diakoni

Når Metodistkirken i Hong Kong nå har feiret 50 år som samlet kirke, er det ikke bare en feiring av kirkelig enhet, men også av den diakonale og sosiale innsatsen som har preget kirkens arbeid. Historien om hjemmesykepleien og Liv Lees engasjement er en viktig del av dette bildet – et vitnesbyrd om hvordan tro og handling har gått hånd i hånd. ♣

Liv Lee og hennes engasjement

- 1965: Liv Weber-Aslaksen ankommer Hong Kong.
- 1967: Starter hjemmesykepleie ved Yang Social Service Centre.
- 1968: Registrert sykepleier i Hong Kong
- 1970: Første opplæringskurs for hjemmesykepleiere ved Nethersole Hospital.
- 1977: Prosjektet får offentlig støtte og utvides til hele Hong Kong.
- 1980: Rådgiver for flyktninger fra Vietnam.
- 1988: Jobbet frivillig på senter for misbrukte hushjelper.
- 2008-2013: Jobbet frivillig i prosjekt for uteliggere i London.
- 2017: Liv hedres med «Honorary Fellow» av Hong Kong Academy of Nursing.
- 2025: Metodistkirken i Hong Kong feirer 50-årsjubileum.

Fra Misjonsselskap til Misjon og Bistand

I juli 2025 endret Metodistkirkens Misjonsselskap navn til Metodistkirken Misjon og Bistand. Navneendringen markerer en naturlig videreføring av arbeidet vårt, der både misjon og bistand har gått hånd i hånd i mange år.

TEKST: Anne Ng Forster og Marianne Munz **FOTO:** Anne Ng Forster

Med støtte fra Digni/Norad har vi lenge jobbet for å styrke sivilsamfunn, nå gjennom å skape trygghet i skoler og bekjempe kjønnsbasert vold og overgrep.

Det nye navnet speiler hele bredden i vårt engasjement!

Misjon i over 100 år

Helt siden 1921 har Metodistkirken i Norge drevet et aktivt misjonsarbeid i Asia, Afrika, Sør Amerika og Europa. I 2025 er arbeidet knyttet til Zimbabwe, Sierra Leone og Liberia.

I løpet av denne perioden har over 100 misjonærer vært i virksomhet. Evangeliet ble forkynt og kirker bygget. Skoler ble reist

og undervisning på ulike nivå fant sted, alt fra barneskole til teologiske seminarer. Klinikker, sykehus og helsearbeid i kirkens navn har reddet tusenvis av liv.

De norske misjonærene bidro med mye mer enn det som nevnes her, og hadde en viktig tjeneste i sin tid. Da den siste misjonæren kom hjem fra sin tjeneste i 2012, var en æra over.

Det betød likevel ikke at forkynnelsen av evangeliet var avsluttet. Metodistkirken hadde fått solid fotfeste i våre samarbeidsland. Det var lokale prester, diakoner og lekfolk som hadde ansvaret for den kristne forkynnelse og utdanning, i tråd med misjonens mål og tjeneste.

Tid for navneendring

Det var først på 1940-tallet at kirkens misjonsarbeid fikk navnet Metodistkirkens Misjonsselskap. Tidligere het det Kvinnerenes Ytremisjonsselskap (KYM).

Tiden har siden den gang endret seg. Nå erfarer vi at navnet vårt ikke kommuniserer tilstrekkelig for det arbeidet vi gjør. Gjennom prosjektene som får Norad-støtte, jobber Metodistkirken med styrking av sivil samfunn for å bekjempe vold og overgrep i lokalsamfunn. Dette går under begrepet bistand – og det er en viktig del av vårt misjonsarbeid.

Misjonsrådet ser at misjon og bistand er to sider av samme sak. I vårt arbeid opplever vi at

Forslag om navneendring ble godkjent av Årskonferansen i 2025.

mennesker kommer til tro gjennom kirkens bistandsarbeid. Samtidig opplever vi at mennesker i Norge og i våre samarbeidsland erfarer at troen er en drivkraft for å støtte og drive godt bistandsarbeid som gjør verden litt bedre.

Vi ønsket å anerkjenne dette ved å endre navn til noe som inkluderer «bistand», slik at vi kommuniserer bredere til våre omgivelser og støttespillere, og navnet blir mer dekkende for vårt arbeid. ♣

Det nye navnet speiler hele bredden i vårt engasjement!

Metodistkirken
misjon og bistand

METODISTKIRKEN OG MUSIKKEN

– FORNYELSE AV SALMESANGEN

Hvilke salmer synger vi i menighetene våre? Valg av salmer og sanger i våre gudstjenester og møter engasjerer og påvirker deltakelsen i sangen og tilbedelsen.

TEKST: Olav Øgreid FOTO: Karl Anders Ellingsen

Sangen i skolen og i samfunnet har i mange år vært i sterk tilbakegang. Kirken er blitt den viktigste arenaen hvor forsamlings-sang praktiseres. Det er derfor svært viktig å ta vare på sangen i menighetene våre. «Metodistene

Artikkelforfatter Olav Øgreid.

er et syngende folk,» står det i et gammelt leksikon. Lever vi opp til dette? Eller er dette minner fra gammel tid?

Nytenkende om salmesang

Metodistene har tradisjon på seg til å være nytenkende på sang-området. I den anglikanske kirken i England sang man på 1700-tallet bare Davids-salmene. Dette var krevende da de ikke hadde metriske strofer, men fulgte bibeltekstene. Wesley-brødrene brøt med denne praksisen og forandret både møteform og sangtradisjon ved å ta i bruk enkle, sangbare, folkelige melodier. Dessuten stilte de krav til kvalitet på utøvelsen av musikken. En av de første salmebøker Wesley ga ut i England, hadde en lang

innledningsdel med musikkteori og veiledning i sangteknikk. John Wesley ville ha en viss standard på sangen.

Noen få eksempler på hans regler for salmesang:

- Syng salmene helt etter notene.
- Syng friskt og frimodig.
- Syng med kultur.
- Pass på takt og hastighet.

Spesielt stimulerende var det da metodistene brukte vekselsang mellom damer og menn, med og uten orgel. Grupperinger i menigheten kom sammen og hadde salmeøvelser. En tysk prest, Johann G. Burckhardt, som hadde tjeneste i London, skrev i 1795 i boken «Vollständige Geschichte der

Barne og voksne synger sammen. Her under fjorårets sommerfest.

Methodisten in England»: «For hver som blir ført på avveier gjennom forkynnelsen, er ti blitt forhekset av sangen.»

Et klart budskap

Wesley-salmene hadde et klart budskap. Mye av metodistenes sentrale lære ble forkynt gjennom salmene. I forordet til salmeboken «A Collection of Hymns for the Use of The People Called Methodists» utgitt i 1780 i London med ca 500 Charles Wesley-salmer, skrev John Wesley:

«... Den (salmeboken) er stor nok til å inneholde alle de viktige

sannhetene i vår hellige tro både for sinnet og for det praktiske liv, ja, stor nok til å kunne illustrere dem alle og prøve dem mot skriften og fornuften. Alt dette er gjort systematisk. Salmene er ikke tilfeldig satt sammen, men nøye ordnet under aktuelle overskrifter etter de kristnes erfaring. Denne boken fremstår derfor som et lite bind med erfaringsbasert og praktisk teologi.»

Noen av salmene ble oversatt til norsk og gikk inn i norsk metodismes sangtradisjon sammen med bl.a. salmer fra reformasjonen i Tyskland og norske salmer skrevet

på folketonen. Mange salmer ble også hentet fra amerikansk metodisme ved bl.a. Fanny Crosby og oversettelser ved Elevine Heede. Vi må også ta med et sterkt svensk innslag ved salmer av Lina Sandell.

Nødvendig med fornyelse

Metodistkirkens salmebok fra 1987 er den eldste i kristen-Norge i dag. Den blir mindre og mindre brukt, blant annen på grunn av gammelmodige tekster og gammel teologi. Det har vært helt nødvendig å fornye salmerepertoaret og fornye salmesangen i menighetene våre.

En særdeles god bidragsyter var Norsk Salmebok da den ble utgitt i 2013. Her var mange nye, gode salmer og nye melodier. Spesielt mange gode salmer av Svein Ellingsen. I forberedelsen av denne salmeboken ble alle kirkesamfunn og organisasjoner invitert til å bidra med forslag fra sine kjerne-salmer som de ønsket tatt med i Norsk Salmebok. Hensikten var å enes om tekster og melodier slik at salmevalg til felles gudstjenester og møter ble enklere. I dette arbeidet kunne vi enes om ca 300 salmer som er spesielt merket i salmeboken med dette symbolet:

Senere har det kommet tre supplement-hefter kalt Salmer i livet med til sammen 84 salmer, mange svært anvendelige.

Tettere kontakt mellom kirkesamfunnene fører også med seg en annen trend som har stor innvirkning på sangen. Gjennom økumenisk samarbeid vil vi både gi og ta når det gjelder salmer og sanger og fremførelsespraksis. Dette betyr at sangene som er skapt innenfor det enkelte kirkesamfunn og som har beskrevet en del av trosgrunnlaget eller teologien, blir utvannet. Sangene er ikke lenger typisk metodistiske eller lutherske. Før kunne vi si: «Si meg hva du synger, og jeg skal si hvilket kirkesamfunn du tilhører». Det er

Salmesang har alltid vært viktig for Metodistkirken. Foto: iStock

ikke mulig lenger. I dag bruker vi alt fra gamle ortodokse liturgiske sanger, gregorianske sanger, lutherske koraler, wesleyanske salmer, lovsangsvers, såvel som meditative sanger fra Taize. «Laudate omnes gentes» er et godt eksempel.

Ledende på verdensbasis

Metodistkirken på verdensbasis er ledende når det gjelder fornyelse av salmesangen. General Board of Global Ministries satte i gang et program kalt The Global Praise. Hensikten var å samle og utgi sanger som synges av metodister i hele verden. Jeg har også deltatt i dette arbeidet og har i denne sammenheng kontakt med fagpersoner på kirkemusikk/salmesang i hele verden.

Evangeliets budskap forsterkes gjennom sangen. Sangene fra de

ulike kulturer gir vitnesbyrd om hvordan troen uttrykkes og det kristne livet leves. Det inneholder mange typer sanger og gir et bredt spekter av hva som synges i våre menigheter rundt i verden.

En del av dette materialet er oversatt og tatt inn i Syng Håp. Presten Sindre Eide, redaktøren for Syng Håp, er svært åpen på at han har mye å takke Metodistkirken og Global Praise programmet for, da svært mange av sangene, spesielt i Syng Håp 1 er hentet fra dette materialet.

Det skrives heldigvis mange nye flotte salmer som vi tar opp i repertoaret. Valg av salmer og sanger er ikke lenger bundet til salmeboken av 1987. Vi har også tatt i bruk av de strømninger som er i tiden ved valg av salmer. Men alt er ikke like bra. Man må vurdere salmene kritisk, både på teologi

og på sangbarhet. Noen er flinke til dette, andre ikke så flinke.

God planlegging er viktig

Det er viktig med god kommunikasjon mellom organister/musikere, korleder og prester i planleggingen av gudstjenesten. Presten eier ikke gudstjenesten, det er menighetens gudstjeneste. Det er ikke en selvfølge at det er presten som tar ut salmene. Her må den enkeltes kompetanse komme til uttrykk gjennom et godt og fruktbart samarbeid. Musikken, korsangen og salmene bør passe til tekstene for gudstjenesten og prekentema. Når dette fremstår som et godt planlagt hele – da fungerer gudstjenesten godt.

Min anbefaling er å balansere dette på en slik måte at det normalt aldri er mer enn én ukjent sang i en gudstjeneste. Det er fint å bruke nye sanger som «månedens salme». Det vil si at den brukes alle søndager i en måned. Slik blir den godt innøvd. Det har vi praktisert i de menighetene hvor jeg har vært organist, og det er en glimrende måte å lære nye sanger og salmer på.

I noen menigheter brukes lovsangsteam som med fordel kan lede og inspirere sangen. Det som da er viktig, er å registrere hvordan dette virker på forsamlingen for øvrig. Dersom forsamlingssangen

uteblir og teamet synger alene, kan det være et signal om at noe er galt. Noen ganger blir det valgt sanger som er så synkopert eller rytmisk vanskelig, at forsamlingen av den grunn faller av. Nye, friske sanger er flott, men man må vurdere om sangen egner seg til forsamlingssang.

Nye impulser

Gjennom utviklingen av kommunikasjonsmulighetene og bruk av internett, blir vi mer og mer preget av impulser fra andre land. Globaliseringen får innflytelse på alle områder. Sangen er ikke noe unntak.

Hva betyr det at alle disse impulsene trekkes inn? Hva mister vi? Hva vinner vi? Vi mister nødvendigvis ikke noe dersom vi klarer å bruke de sangene som er gode i vår salmebok, og supplere med nye sanger fra den verdensvide kirke. Vi har bruk for de tradisjonelle salmene som inneholder klare budskap om hva vi tror på. Det kristne livet, bibelfortellinger og så videre.

Spesielt fra Østen har vi sterke beretninger om at folkeslag som

Gjennom økumenisk samarbeid vil vi både gi og ta når det gjelder salmer og sanger og fremførelsespraksis.

verken kan lese bibelen eller hører på forkynnelse, får informasjon om troen og det kristne livet gjennom sangen. Sangene er lette å lære og setter seg i underbevisstheten. Korte lovsangsvers er hensiktsmessig til bønn, lovprisning og takk, men de erstatter ikke de tradisjonelle salmene. De fungerer som supplement.

Kan vi fortsatt bli forhekset av sangen slik som Johann G. Burckhardt beskrev sangen hos meto-distene i 1795? God sang og gode salmer er forkynnende og til stor velsignelse for mange. Jeg blir fasinert, oppløftet og inspirert av god, fulltonende forsamlingssang. Jeg vil takke alle som jobber konstruktivt med valg av salmer og forberedelse av gudstjenester. Det er et svært viktig arbeid og har betydning mye videre enn mange er klar over.

Lykke til, og Gud velsigne arbeidet. ♣

«SIKKER I JESU ARMER»

EN MORS MINNESMERKE OVER SITT BARN

Den synges kanskje ikke så ofte, men står i flere av de norske sang- og salmebøkene. Den er en av Fanny Crosbys mange bidrag til salmeskatten og har sin egen såre forhistorie. På norsk heter den «Sikker i Jesu armer».

TEKST: Nils Petter Enstad FOTO: iStock

Frances Jane Crosby van Alstyne, som var hennes fulle, borgerlige navn, ble født 24. mars 1820. Hun ble en meget gammel dame og døde i 1915, 95 år gammel. Hun var blind hele livet. Muligens var hun født blind, kanskje ble hun blind som spebarn. Selv hadde hun ingen erindring om å ha hatt syn og sa gjerne at det første hun noen gang ville se, var Frelserens ansikt når hun kom til himmelen.

Som poet var hun både allsidig og produktiv. I alt skal hun ha skrevet nærmere ti tusen dikt,

mange av dem med politisk innhold. Det var først da hun var i 40-årsalderen at hun begynte å skrive salmer. Hun var en from kristen hele livet, og sto alltid tilknyttet en menighet. Hun ble født inn i Metodistkirken, men var også i noen perioder aktiv i andre kirker. Men for ettertiden må hun defineres som metodist.

Ekteskap og barn

I 1858 giftet Fanny Crosby seg med den 11 år yngre Alexander van Alstyne. De hadde kjent hverandre helt siden 1843. Han var også blind. De var studenter ved den samme skolen, og ble senere også lærere ved den samme skolen. Det var i denne tiden at de forlovet seg.

Året etter bryllupet, fikk de en datter. Hun fikk navnet Frances, men døde bare kort tid etter fødselen. Dødsårsaken var trolig det man gjerne kaller «krybbedød».

Barnets død ser ut til å ha slitt på ekteskapet til foreldrene. Van Alstyne trakk seg stadig mer tilbake, samtidig som de stadig var på flyttefot. Etter hvert levde de også hver for seg. De ble aldri skilt. Etter at ektefellen døde i 1902, skal Fanny Crosby ha sagt: «Han hadde sine feil, men jeg hadde også mine. Men til tross for dette, elsket vi hverandre til siste dag.»

«Sikker i Jesu armer»

Det var først ti år etter at de mistet lille Frances at Fanny skrev teksten som er blitt et minnesmerke over barnet. En venn av ekteparet, forretningsmannen og kirkelederen William H. Doane (1832 – 1915) skrev en melodi til teksten.

I noen kilder hevdes det at teksten ble skrevet mens Doane var på besøk hos Fanny. Da hadde han med seg en melodi som han trengte en tekst til. Ifølge denne

Artikkelforfatteren:

Nils-Petter Enstad (f. 1953). Forfatter, tidligere offiser i Frelsesarmeen. Har bl.a. gitt ut «Elevine Heedes vei. En salmedikter fra Arendal» (2020).

Fanny Crosby

versjonen gikk Fanny for seg selv og kom etter 20 minutter tilbake med teksten.

At den blinde Fanny skulle kunne trekke seg tilbake og produsere en tekst på så kort tid, virker ikke veldig sannsynlig. Hun trengte noen rundt seg til å notere ned tekstene hun laget, selv om hun skal ha hatt en imponerende evne til å memorere mange tekster samtidig.

Først mot slutten av livet skal hun ha snakket om datteren hun mistet. I et intervju sa hun: «Nå skal jeg fortelle noe som bare mine aller nærmeste venner har visst: Jeg ble mor en gang, og jeg har kjent hva morskjærlighet er. Gud ga oss et yndig lite barn, men englene kom og tok vår lille skatt med seg opp til Gud og til hans trone».

Oversettelse til norsk

Sangen ble oversatt til norsk i 1874 av Elevine Heede, som på den tiden blant annet var redaktør for Metodistkirkens barneblad. I utgaven datert 27. september 1874 fant vi teksten for første gang.

På 1950-tallet ble teksten bearbeidet noe. Det er denne versjonen vi finner i norske sang- og salmebøker i dag, så som Metodistkirkens salmebok, Frelsesarmeens sangbok, «Evangelietoner» (pinsebevegelsen) og Misjonskirkens salmebok. Den er også oversatt til en lang rekke andre språk.

Å oversette en tekst fra ett språk til et annet vil alltid medføre at nyanser både i språk og tanke kan bli borte. Dette ser vi blant annet i det første verset av denne sangen. Fanny Crosby skrev: «Safe in the arms of Jesus, safe on his gentle breast».

De fleste som har hatt med små barn å gjøre, vil kjenne seg igjen i dette motivet: Spebarnet som hviler på den voksne omsorgspersonens bryst; kanskje sover de begge to. I Elevine Heedes tekst er dette motivet blitt borte når hun oversatte slik: «Sikker i Jesu armer, trygg i hans ømme skjød». Dette ble senere endret til «trygg i hans frelsesfavn». ♣

Sikker i Jesu armer

Sikker i Jesu armer,
trygg i hans frelserfavn,
finner jeg håp i farer,
fristelser, sorg og savn.
Englenes lovsangtoner,
hør deres harpers klang.
Høyt gjennom himlens saler
lyder de frelstes sang.

Omkved:

Sikker i Jesu armer,
trygg i hans frelserfavn,
finner jeg håp i farer,
fristelser, sorg og savn.

Sikker i Jesu armer
selv når jeg føler frykt,
sikker for verdens snarer
hviler jeg der så trygt.
Lett blir min tunge byrde,
bort svinner angst og tvil,
kun noen sorgens tårer,
deretter gledens smil.

Jesus, mitt hjertes tilflukt,
du som er død for meg!
Jeg på din nåde bygger,
klynger meg fast til deg.
Vente jeg vil med tålmod
dagen som snart skal gry,
da den forløste skare
møtes med deg i sky.

Sang og musikk har gjennom alle tider vært en del av den kristne kirkes uttrykksform. Målet har vært tosidig. Lovsang til Guds ære og som et redskap til å nå mennesker med evangeliet. Både Martin Luther, John Wesley og William Booth brukte bevisst folkelige melodier med ny tekst til dette formålet.

TEKST: Emil Skartveit FOTO: Arkiv

100 år

MED SPEIDERMUSIKKEN

Speidermusikken i Skien kunne nylig feire sitt 100 års jubileum og 9. november i 2025 ble dette markert med jubileumskonsert i Skien kirke.

Han var speidermusikken

Det første forsøket på å starte hornmusikk i menigheten skjedde i 1922, men fikk av ulike grunner kort levetid. Drømmen om egen hornmusikk døde likevel ikke med dette forsøket.

I «Kort historikk over Speidermusikkens første 40 år», skriver «Per Bass»:

«I 5. Skien Speidertropp, som den gang var en av de største i landet, var det ingen mangel på gutter som sikkert kunne få låt i horna og spørsmålet kom til troppens ledere om det var en mulighet for å få dannet et musikkorps innen troppen. Troppsleder den gang var Arnt Haraldsen og han hadde Edvart Dale som assistent.

Haraldsen gav Dale fullmakt til å ta avgjørelsen, noe han heldigvis visstnok ikke var redd for og det ble bestemt at troppen skulle overta instrumentene med den restgjeld som var på dem, kr.1600,- mot at menigheten skulle betale det første avdraget. Så ble Lars A. Larsen ansatt som instruktør og alt lå vel tilrette for et korps.

Den første øvelsen ble holdt den 5. september.»

I sitt historiske notat forteller Per Bass videre at «korpset gjorde store framskritt og allerede under julefeiringen samme år kunne menigheten overraskes med flere nummer.»

Et navn som Per Bass trekke fram, er Kristian Rørvik som i 1945 overtar dirigentrollen etter Larsen.

«Korpset har som mål for å ordne seg med ny dirigent, men det går på et vis, det også. Øyvind Dahlsrud

hjalp til en tid, siden kom Ingebretsen, så Rolf Åhlin og så endelig i 1945, Kristian Rørvik. Han ble forespurt og var straks villig.»

Så kommer en morsom liten kommentar fra historieforfatteren.

Jubileumskonsert

SPEIDERMUSIKKEN

100 år

SØNDAG 9. NOVEMBER KL 19:00 I SKIEN KIRKE

SPEIDERMUSIKKEN
Dirigent: Ole Geir Pedersen

GJESTEARTISTER
Nina Gromstad
Guttorm Guttormsen
Jan Olav Renvåg
Rune Klakegg

Gratis entré – kollekt ved utgangen

Du kan også høre Speidermusikken i Foajékonserter i Ibsenhuset lørdag 1. november kl. 12.00 og spille julens melodier i Metodistkirken i Skien søndag 21. desember kl. 11.00

«Korpset gjorde store framskritt og allerede under julefeiringen samme år kunne menigheten overraskes med flere nummer.»

Speidermusikken er også gode sangere. Her med sin dirigent Ole Geir Pedersen. Foto: Leif Refsdal.

«Jeg tror ikke Kongens NEI på Elverum har betydd mer for landet enn Kristians JA betydde for musikken dengang. Vi kan være glad for at ikke Kristian og Kongen hadde byttet roller, for: hadde det vært Kristian som hadde vært på Elverum, så hadde han sagt JA. Det ligger ikke for Kristian å si NEI, ialfall har det ikke gjort innen korpset, og det er vi ham taknemlig for.

Kristian fikk fort korpset opp. Det beviser jubileumskonsertens program for 20 år siden, som bl.a. inneholder: Mignonett-ouverturen av Baumann, La Petit-ouverturen av Riccius og El Capiten marsj av Sausa.»

Rørviks innflytelse på Speidermusikken vises tydelig når to av hans musikkstykker, et arrangement over «Når basunens toner lyder» og komposisjonen «Speiderparaden» ble spilt under jubileumskonserten i november.

Kristian Rørvik holdt tak i taktstokken like til 1980.

I forbindelse med 70 års jubileet i 1995 skrev Kristelig tidende: «Kristian Rørvik var i 34 år dirigent. Han VAR Speidermusikken. Både som menneske, leder og dirigent var han en inspirasjon for alle korpsets medlemmer, som ser med stor takknemlighet tilbake på hans virke i korpset.»

Fortsatt en stor oppgave

I dag er Ole Geir Pedersen Speidermusikkenes dirigent. Det har han vært siden 1983 og bidrar med det å holde antall dirigenter i løpet av 100 år nede på fire stykker.

Om inspirasjonen til å være dirigent i så mange år svarer han:

– Motivasjonen min har vært min tilhørighet til musikklivet i Metodistkirken i Skien hvor jeg vokste opp. Det er godt å være med i et flott fellesskap og at vi gjennom musikken også kan glede andre og presentere kjente og kjære kristne sanger. Jeg tror vi har hatt og fremdeles har en stor oppgave ved å kunne spille evangeliske melodier som folk liker.

- Jeg ser det også som viktig å delta i byen på 17. mai, spille på Foajékonserter i Ibsenhuset og andre anledninger i byen vår.

- Hva tenker du Speidermusikken har tilført menigheten?

- Speidermusikken har gjennom alle år hatt oppgaver i menigheten i Skien. Vi har spilt på speidergudstjenester og har i mange år hatt våre julekonserter lagt opp som en gudstjeneste siste søndag før jul. Gjennom over 50 år spilte vi tidlig 1. juledag på Betanien Hospital i Skien til glede for dem som måtte være der i julen.

Ole Geir roser samtidig menigheten.

- Speidermusikken har mye å takke menigheten for, og menigheten setter stor pris på vårt engasjement.

Han legger til:

- Flere av korpsets medlemmer har jo også blitt medlemmer i menigheten gjennom Speidermusikken.

- Kan du si noe om samarbeidet med Frelsesarmeens musikkorps?

- De siste årene har vi hatt et godt samarbeid med FA-Brass i Skien. Vi har hatt felles konserter både i Metodistkirken og i Frelsesarmeens lokaler. Vi har også hjelp fra medlemmer av FA-Brass når vi skal marsjere på 17. mai. Dette er et godt samarbeid vi ønsker å fortsette med. Vi sier bestandig til hverandre at «vi er i samme båt».

Mange mennesker i byen er glad i Speidermusikken, og det var godt å oppleve at så mange kom.

Kornetter og bassrekke i full konsentrasjon. Foto: Leif Refsdal.

Et nærmest fullsatt kirkerom under jubileumskonserteren. Foto: Leif Refsdal.

Med stor tro på fremtiden

Vi vender tilbake til jubileums-konserten den 9. november i fjor.

- Hvordan opplevde du konserten?

- Jeg opplevde konserten som en flott markering av vårt jubileum. Mange mennesker i byen er glade i Speidermusikken og det var godt å oppleve at så mange kom. Våre gjester bidro også til at konserten ble meget vellykket.

- Hva var høydepunktet?

- Det er vanskelig å peke på et spesielt høydepunkt da alt gikk bra for oss, men å få spille «Lov Jesu navn og Herredom» med en solist som samtidig innviet vår nye EB-kornett, var mektig.

Ole Geir forteller ellers om programmet.

- Jeg ville gjerne presentere noe av Speidermusikkens historie ved å velge musikk som vi har spilt tidligere, kombinert med nyere musikk som for eksempel «Gabriellas Sång». Det var også viktig å få med vår tilhørighet til Metodistkirken ved å spille kjente kristne melodier.

- Det var mange til stede.

Hva betydde det for deg?

- Det er klart det er inspirerende å se folk strømme til kirken for å høre oss spille. Samtidig gir det også inspirasjon til å yte vårt beste i konserten og ikke minst

Dirigent Ole Geir Pedersen

inspirasjon til å fortsette arbeidet med korpset framover.

Tross jubileum og tilbakeblikk, Ole Geir Pedersen er også opptatt av fremtiden. Og det passer seg å avslutte vår samtale der.

- Speidermusikken har ingen planer om å trappe ned, snarere tvert imot. Vi ønsker å fortsette

Speidermusikken ca. 1963.

Speidermusikken med sin nye dirigent, Kristian Rørvik fotografert etter 2. verdenskrig.

Speidermusikken ca. 1935. Dirigent: Lars A. Larsen

vårt arbeid og kanskje fornye oss noe når det gjelder repertoar. Vi ønsker å være et korps hvor det er trygt og godt å være med.

- Helt til slutt, Ole Geir, hvordan er det med rekruttering?

- Rekruttering har vært utfordrende i mange år, men nå har vi fått flere unge musikanter med oss. Det synes vi er flott. Da må vi også ta vare på dem og gi dem utfordringer rent musikalsk.

Trivselen er viktig for at de skal fortsette å spille i Speidermusikken.

Jeg vil gjerne presisere det gode kameratskap som er i korpset vårt. Det har alltid hatt stort fokus, noe jeg har erfaring med helt tilbake til 1959 da jeg begynte i Speidermusikken. Derfor har de aller fleste mange års medlemskap i korpset.

Korpsets fjerde dirigent, som har dirigert musikantene i over førti imponerende år, slår fast:

- Jeg har stor tro på fremtiden for korpset. ♣

Rekruttering har vært utfordrende i mange år, men nå har vi fått flere unge musikanter med oss.

Fra Speidermusikkens tur til USA i 1988. Her fotografert etter konsert i Epcotsenteret.

PROGRAM	
Speidermusikken The Crystal Tide James Wright Velkommen Vidar Sten Bjerkseth Speidermusikken Gabriellas Sang Stefan Dan Nilsson Arr: Andreas Lien Røe All To Jesus Arr: Eiliv Herikstad Fyrtårn Magne Rutle Gjestartistene spiller Nina Gromstad (sang), Guttorm Guttormsen (treblås), Rune Klakegg (piano) og Jan Olav Renvåg (bass) Spiller en avdeling med kjente jazzlåter, folketoner og egne komposisjoner.	Speidermusikken Lov Jesu Navn og Herredom Music: William Shrubsole Arr: Iver Kleive/Ole Edvard Antonsen Bandarr: Simon Kerwin Solist: Thorleif Andersen The Lost Chord Sullivan Arr: Gordon Langford Share My Yoke Joy Webb Arr: Ivor Bosanko Solist: Inger Lise Ingebreten Norwegian Dance No. 3 Edv. Grieg Arr: Darol Berry Når Basunens Toner Lyder James M. Black Arr: Kristian Rørvik Solister: Leif Johannessen, Tone Cecilie Bergkvist Speiderparaden - marsj Kristian Rørvik

Briana informerer i en landsby om kjønnsbasert vold.

LOKALE ENDRINGSAGENTER SOM SKAPER HÅP OG TRYGGHET

I Moyamba-distriktet i Sierra Leone ble et stort og viktig program mot kjønnsbasert vold (GBV) startet opp i 2024. Initiativet ledes av United Methodist Development Office (UMDO), en del av United Methodist Church (UMC) i Sierra Leone, og hvor UMDO samarbeider med lokale myndigheter.

TEKST: Bjørn Sivert Broback **FOTO:** Bjørn Sivert Broback og Anne Ng Forster

Programmet består av informasjonsarbeid, bevisstgjøring, holdningsendring og adferdsendring – alt med mål om å skape trygge lokalsamfunn og styrke kvinners og jenters rettigheter. Etter kort tid har det skjedd positive endringer, og en viktig og avgjørende faktor for dette er CoBip – Community Based Integrated Package.

CoBip er unge voksne med høy utdannelse, ofte mastergrad, som kommer fra byene der det er få jobbmuligheter. De lar seg engasjere av UMDO og flytter inn i landsbyene for å bidra i dagliglivet og GBV-prosjektet.

Briana i radiodiskusjon om kjønnsbasert vold i Moyambadistriktet.

De er til stede når ting skjer, det gjør en forskjell, og skaper tillit.

Overgangen er stor. Fra et liv med egen seng og ofte eget rom til en tynn matte på jordgulv og svært enkle forhold. I tillegg til å undervise om likestilling, menneskerettigheter og GBV, hjelper de til med praktiske oppgaver som å lese og skrive brev og besvare henvendelser fra myndighetene. De er til stede når ting skjer, det gjør en forskjell, og skaper tillit.

CoBips har fått opplæring som fungerende sosialarbeidere til støtte for lokale GBV-forebyggingsgrupper. De leder dialogmøter i landsbyene om GBV, men også temaer som likestilling, menneskerettigheter og antikorrupsjon.

For å sikre trygghet i dette arbeidet har landsbyhøvdingen ansvar for CoBip. Noen bor også hos høvdingen og hans familie. Dette gir ikke bare praktisk beskyttelse. Det signaliserer at høvdingen støtter arbeidet og åpner opp for samtaler som ellers ville vært umulige.

Briana – en historie om mot og håp

Briana Bam er en av disse endringsagentene. Hun er CoBip i landsbyen Gandorhun i Moyamba-distriktet. Briana forteller at det

ikke var enkelt da hun fikk sin første landsby og oppgave.

– Min start som CoBip var ikke lett. Det var utfordrende å forlate komfortsonen hjemme og flytte inn i et ukjent lokalsamfunn, under svært enkle forhold. Men jeg bestemte meg for å gi tilbake til kirken og landsbyene den kunnskapen jeg har fått om samfunnsutvikling.

En typisk dag for Briana innebærer samtaler med landsbyboere, undervisning om likestilling og GBV og være tilgjengelig for dem som trenger noen å betro seg til. Hun forteller at det var en krevende start. Temaet kjønnsbasert vold var vanskelig å ta opp. Men gradvis skjedde det en endring.

– Min tilstedeværelse som CoBip sammen med GBV forebyggingsgruppe, gjorde at kvinnene begynte å stole på seg selv.

Briana var glad og stolt når hun overvar den første kvinne i landsbyen som tok ordet og stod opp for seg selv.

– Før var folk redde for å si fra om tilfeller av GBV. Nå snakker de fritt om vold i lokalsamfunnet. Kvinner som tidligere ikke tok ordet når menn var til stede,

Briana leder samtaler og opplæring om hvordan man forebygger kjønnsbasert vold.

er nå selv endringsagenter. Menn slår ikke lenger konene sine. Barn lever i landsbyen uten frykt for å bli slått av de voksne, og de eldre opplever mer respekt enn tidligere.

Briana opplever at hennes tilstedeværelse har skapt håp og styrket fellesskapet. Hun viser også til at landsbyhøvdingens støtte har vært avgjørende:

«Det føles godt å vite at vi er under høvdingens beskyttelse. Det gjør at vi kan utføre oppgavene våre trygt og samarbeide med komitémedlemmer for å løse konflikter.»

Resultater som merkes.

Håp for framtiden

Gjennom hyppige opplæringer og dialog har CoBip bidratt til store

*Temaet kjønnsbasert vold var vanskelig å ta opp.
Men gradvis skjedde det en endring.*

endringer. Folk kjenner nå til kanaler som sosialtjenesten, politiet, rettsvesen eller ringer nødnummeret 116, for å spørre hvordan man kan anmelde GBV.

I Sierra Leone er det ikke lov til å gifte seg før man er 18 år. Sammen med GBV-forebyggingsgrupper har CoBip stanset tenåringsekskap ved å vise til loven og fortelle at politiet vil bli varslet hvis ekteskapet blir gjennomført. En gang oppdaget landsbyen at en mann planla å gifte seg med en

mindreårig jente. Representanter fra GBV-forebyggingsgruppen grep inn, hentet jenta og sørget for at hun ble tatt vare på. Saken ble fulgt opp, og mannen anmeldt til politiet.

- Foreldre viser til CoBip som rollemodeller for sine barn og oppmuntrer barna til å studere og bli som oss. Det er hyggelig å høre. Vår tilstedeværelse har fått folk til å tro på seg selv og stå opp mot diskriminering. Selv når arbeidet er vanskelig, gir fellesskapet meg håp. Jeg vet at selv om

vi en dag drar, vil vår arv leve videre.»

Gjennom kunnskap, dialog og fellesskap skaper disse unge endringsagentene håp. Og håp forandrer alt. ♣

*Vår tilstedeværelse
har fått folk til å tro
på seg selv og stå opp
mot diskriminering.*

Briana Bam sammen med en av sine landsbyer hvor hun har vært CoBip.

Veiene til Shankpowai – en daglig utfordring for elever og lærere. Foto: Bjørn Sivert Broback.

PÅ UTFORDRENDE VEIER MOT NYE MULIGHETER

Soloppgangen farger den røde jorden i Bong County, Liberia. Klokken er 06:00, og vi gjør oss klare for en lang reise, først på asfalt, så på gjørmete veier som viser hvor krevende veien til skolen kan være. Vårt mål er to lokalsamfunn, Shankpowai og Baila, steder der kampen for barns rett til utdanning pågår hver dag.

TEKST: Bjørn Sivert Broback

I september 2025 møttes Metodistkirken Misjon og Bistand og partnere fra Zimbabwe, Sierra Leone og Liberia til kompetanseseminar i Liberia.

Partnerne er en del av Metodistkirken i hvert sitt land og har lokale fagpersoner som kan språket og kjenner kulturen og tradisjoner. Vi møtes for å utveksle erfaringer, rapportere og utvikle arbeidet videre. Under et slikt seminar er et feltbesøk viktig for å se og høre hvordan prosjektet utvikler seg.

Når ord blir handling

Besøket er for å se og lære en del av prosjektet **SAILS – Safe and Improved Learning in Schools** (Trygg og forbedret læring i skolen), ledet av Liberia United Methodist Development Services (LUMDS). Prosjektet har som mål å sikre at 4 500 barn (3 000 jenter og 1 500 gutter) i 15 grunnskoler i Panta

Kpaai-distriktet får gå på skole i et trygt og støttende miljø. Utfordringene er mange: Fattigdom som tvinger dem til arbeid i stedet for utdanning, kjønnsbasert vold, tidlig graviditet og bush skoler som tar barna ut av undervisningen for å lære tradisjonelle voksenoppgaver for kvinner og menn.

Liberia har en av de høyeste frafallsratene i grunnskolen, 73 % for jenter og 65 % for gutter. Mange jenter blir giftet bort eller blir mødre før de fyller 18. Prosjektet SAILS tar et helhetlig grep: Styrker skoleklubber, gir opplæring og bevisstgjøring til foreldre og lærere som dermed utvikler og styrker lokale strukturer som Foreldre- og lærer samarbeid (FOL) for å sikre barns rettigheter. Det handler ikke bare om å holde barn i skolen, men om å endre holdninger og bryte en kultur av stillhet rundt vold og diskriminering.

COBip'er gjør en stor innsats for bedre skolegang.
Foto: Anne Ng Forster.

Feltbesøket

– møter som gjør inntrykk

På Samuel B. Cooper School og Shankpowai Public School møter vi elever som deler sine historier. Flere jenter forteller at de sluttet på skolen da de ble gravide. «Jeg trodde det var slutten på utdanningen min,» sier en av dem. Men samtaler med Community Based Integrate Package (CoBip) endret alt. CoBip er unge, høyt utdannede og engasjerte fagpersoner som forlater bylivet for å leve enkelt i landsbyene og stå skulder ved skulder med lokalsamfunnene.

Tidligere elev forteller at det går bra å føde et barn og gå på skole igjen etterpå, dvs ikke offer for «drop out». Foto: Bjørn Sivert Broback.

Med kunnskap, nærvær og praktisk hjelp blir de håpets stemme – og drivkraften som gjør endring mulig.

CoBipene forklarte at loven i Liberia gir jenter rett til å fortsette på skolen når de er gravide. CoBipene hjalp videre til med å finne praktiske løsninger som at besteforeldre kunne gjøre barnepass for de unge mødrenes barn slik at jentene kunne vende tilbake til klasserommet.

I Shankpowai hører vi en annen utfordring: Noen jenter har sluttet på skolen og begynt å dyrke små farmer for å tjene penger til sin lille familie, ofte kun mor og barn. «Hvis vi er heldige, er det en gutt som vil ta ansvar,» sier en jente,

«men det er ikke alltid.» Disse historiene viser hvordan økonomisk press og sosiale normer gjør jenter sårbare for «drop out» fra skolen.

CoBip gir endring innenfra

Hva gjør CoBip unikt? LUMDS startet Community Based Integrate Package for flere år siden, og det har vært en bærebjelke i utviklingsarbeidet. Nå har CoBip fått en ny og viktig oppgave: Å sikre at jenter fortsetter utdanningen når de blir gravide. Dette innebærer både praktisk tilrettelegging og holdningsendring i lokalsamfunnene.

Det som gjør CoBip unikt, er måten endringen skjer på.

Barn på Shankpowai Public School deler sine drømmer for fremtiden. Foto: Anne Ng Forster.

SAILS gir håp for skolebarn.
Foto: Anne Ng Forster.

Opplæring og bevisstgjøring av Foreldre-og lærer samarbeid. Foto: Anne Ng Forster.

Arthur forteller om endringer på skolen.
Foto: Anne Ng Forster.

Unge, utdannede kvinner og menn flytter inn i lokalsamfunnene og blir en del av hverdagen der. De er ikke bare prosjektmedarbeidere, de er også agenter for endring og håp. De leder dialoger om likestilling, menneskerettigheter og fred, og bygger tillit gjennom nærvær. Når folk ser at disse unge står side om side med dem, vokser troen på at endring er mulig.

En del av prosjektet er også å styrke FOL, slik at de kjenner sitt ansvar og stiller krav til lærere og skoler. Dette er avgjørende for

å skape trygge læringsmiljøer og redusere frafall fra skolene, såkalt drop-out.

SAILS er viktig

Liberia er et land der tradisjonelle praksiser som bush skoler og barneekteskap fortsatt står sterkt. Mange jenter blir tatt ut av skolen for å gjennomgå rituelle innvielser, og noen blir giftet bort kort tid etter. Prosjektet SAILS bygger på prinsippet om lokalt ledet utvikling: Initiativene er forankret i lokalsamfunnene, med lokale ledere og foreldre som drivkraft som tar

eierskap til prosjektet. Det gir håp om varig endring.

Veien videre

Når vi forlater Shankpowai og Baila, tar vi med oss mer enn historier, vi tar også med håp. Endring skjer ikke over natten, men gjennom tid, dialog og lokalt eierskap. SAILS-prosjektet fortsetter å styrke skoleklubber, FOL og CoBip, og koble familier til støtteordninger. For dette handler om mer enn skolegang. Det handler om å gi barn og ungdom en fremtid og et liv med muligheter. ♣

EN BROBYGGER MED HJERTE FOR AFRIKA

Formet av en oppvekst som misjonærbarn i Afrika, startet engasjementet for misjon og bistand tidlig for Gro Reinar Ekeberg. Etter mange år som trofast støttespiller gir hun fortsatt fast til arbeidet og opplever det som et privilegium å bidra til en bedre verden. For Gro handler det om mer enn støtte – det handler om tro, kjærlighet og meningen med livet!

TEKST: Anne Ng Forster

Gro Reinar Ekeberg. Foto: Privat.

Metodistkirken Misjon og Bistand arbeider for å fremme trygghet, verdighet og håp gjennom tro og handling. I dette arbeidet er våre støttespillere helt sentrale. Vi kaller dem Brobyggere – mennesker som bygger broer mellom tro og handling, mellom håp og virkelighet. Begrepet «Brobygger» gjenspeiler også Metodistkirkens identitet som en brobyggerkirke – en kirke som søker å bygge forbindelser mellom mennesker, kulturer og samfunn.

Våre Brobyggere bidrar ikke bare med økonomisk støtte, men også med engasjement, omtanke og et ønske om å stå sammen med oss, våre samarbeidspartnere og prosjektdeltakerne i arbeidet for en bedre verden.

Om mer enn penger

For Gro Reinar Ekeberg, en av våre Brobyggere, startet engasjementet tidlig:

- Jeg ble interessert i Metodistkirken som nykommer til Norge etter mange år i Afrika som misjonærbarn. Foreldrene mine abonnerte på Kristelig Tidende, og jeg begynte selv å abonnere på bladet på 70-tallet.

Gro fortsatte som ivrig leser av Brobyggeren, og ble med det fast giver til ulike prosjekter. Afrika har en spesiell plass i hjertet hennes:

- Det er interessant og kjennes viktig for meg å følge med på hva Metodistkirken i Norge gjør for mennesker i andre land. Afrika er nær hjertet mitt og skaper ekstra engasjement. Jeg er glad for å støtte arbeidet i form av faste bidrag.»

For Gro handler det om mer enn penger, det handler om tro og mening:

- Det styrker min tro på at jeg kan utrette noe stort og viktig for andre mennesker. Jeg blir glad for å være en brikke i et viktig arbeid for å gjøre livsvilkårene bedre for andre.»

Hun vet hva misjon betyr i praksis. Som misjonærbarn i 13 år så hun foreldrenes innsats:

- Mor underviste i fransk, engelsk og musikk på videregående skole og lærte voksne kvinner søm samtidig som hun hjalp til på den lokale klinikken. Far var pastor, ansvarlig for utdanning av prester og deres ektefeller, samtidig som han var med på å bygge en stor og flott kirke. Jeg selv gledet meg over å synge på swahili, fransk og engelsk.»

Bli en Brobygger – gi fast til Metodistkirken Misjon og Bistands arbeid!

I hele verden er vold mot kvinner og jenter et stort problem. Dette gjelder også i våre samarbeidsland Sierra Leone, Zimbabwe og Liberia. I våre samarbeidsprosjekt vil vi sammen fokusere på bevisstgjøring av landsbyledere, prester, imamer og valgte prosjektkomiteer i lokalsamfunnet rundt temaet kjønnsbasert vold (GBV) og skadene dette påfører hele lokalbefolkningen.

Dette gjøres slik at de skal kunne ta imot kvinner som har overlevd vold og forbygge GBV i eget lokalsamfunn. Det skal dannes jenteklubber på skolene for å gi jenter opplæring i egne rettigheter, øke selvtiliten og evnen til å si nei. Samtidig skal de få vite hvor de får hjelp hvis de opplever GBV.

Maskulinitets-trening

Det skal også være maskulinitets-trening for menn og gutter. Dette er opplæring i «positiv maskulinitet». Her er målet at menn og gutter selv tar avstand fra GBV og iverksetter tiltak for å få slutt på GBV i egne lokalsamfunn.

GBV er et alvorlig brudd på menneskerettighetene. Gjennom fast givertjeneste og ved å stå sammen med oss i denne kampen, gjør vi verden tryggere!

Bli en Brobygger, du også!

Skann QR-koden og gi fast på Vipps, eller gå inn på <https://fastgiver.misjonsselskap.no/> og registrer deg der.

Denne oppveksten formet hennes tro:

– Min kristne tro ble utviklet og styrket gjennom oppveksten, og støtten jeg gir henger nært sammen med mine verdier som kristen og metodist.»

Vil du være med?

For Gro er ordet Brobygger dypt personlig:

– Jeg ønsker å være Brobygger mellom mennesker og Gud, med budskap om Guds kjærlighet til alle. Jeg opplever det som et privilegium. Samtidig er jeg ydmyk for oppgaven – som jeg tenker er selve meningen med livet mitt.»

Hun gir en klar oppfordring til andre Brobyggere:

– Fortell om prosjektene, appeller til empati – og spør: Vil du være med og støtte? Det er det som gjør oss til BROBYGGERE.»

Når vi spør hva hun håper å bidra til, svarer hun:

– Jeg håper at mitt bidrag vil utgjøre en positiv forskjell for enkeltpersoner på de stedene de bor.»

Gro oppsummerer sitt engasjement med et ord: Kjærlighet. ♣

Gro var mer enn gjerne kontaktperson og guide da vår partner fra Zimbabwe, Webster Mbira, besøkte Fredrikstad i 2019. Foto: W. Mbira.

FRA LIKEGYLDIGHET TIL LEDERSKAP

NÅR TRADISJONELL AUTORITET BLIR EN KRAFT MOT VOLD

*Hovding Mukondomi
intervjues om sin
holdningsendring.*

Da arbeidet mot kjønnsbasert vold (GBV) ble introdusert i Chimanimani, Zimbabwe, var høvding Mukondomi blant dem som tenkte: «*Dette er en familiesak.*» Som mange andre så han GBV som noe privat, noe som hørte til bak lukkede dører.

TEKST OG FOTO:

Bjørn Sivert Broback

Tradisjonen i Chimanimani var at GBV er noe familier må løse selv. Men da jeg forsto hvor dypt det skader – ikke bare enkeltpersoner, men hele fellesskapet – ville jeg støtte endring.»

Høvding Mukondomi

Gjennom møter med Chabadza, og GBV-prosjektgrupper som består av tre kvinner og tre menn valgt blant mennesker som har tillit i landsbyene, lyttet høvdingen og fikk innsikt som endret hans holdning.

Mukondomi lærte mer om hva GBV faktisk innebærer – om smerten, uretten og konsekvensene for hele lokalsamfunnet. Han så at stillhet ikke beskytter mot vold – den opprettholder volden.

Som høvding for 15 landsbyer har Mukondomi stor innflytelse, og han bruker den til å skape positiv endring. I dag er han en sterk stemme i kampen mot GBV. Han utfordrer skadelige tradisjoner, snakker åpent om GBV og oppfordrer andre til å gjøre det samme. Han samarbeider og legger til rette for GBV-prosjektgrupper slik at de får samtalt og gitt viktig informasjon. Han støtter overlevende og beskytter dem som jobber for endring, og mobiliserer lokalsamfunnet, og minner alle på at trygghet er et felles ansvar.

Denne reisen fra likegyldighet til engasjement gir håp, og minner oss om at ekte lederskap handler om å våge å endre mening – og å bruke sin posisjon til å gjøre en forskjell.

Høvding Mukondomi, med beige caps og grå og hvit t-skjorte, lytter sammen med folket sitt på informasjon som blir gitt om GBV fra lasteplanet.

Høvdingens ansvar og rolle

I Zimbabwe står det i Grunnloven § 282 at høvdingen har et lovfestet mandat og rolle. Høvdingen, oftest menn, men det er noen få kvinner i Zimbabwe nå, skal fremme kulturelle verdier og sunne familieverdier. I tillegg skal han tilrettelegge utvikling, forvalte landsbyens fellesskapsland, beskytte miljøet, samt løse konflikter i tråd med tradisjon og skikk, spesielt i forhold til jordfordeling, arv og ekteskap.

Tradisjonelle domstoler håndterer sedvanerettslige tvister som jord og arv, men ikke alvorlige straffesaker. Vold og seksuelle overgrep er politisaker, og etterforskes av en spesialenhet i politiet og dømmes i samsvar med lov fra 2007 om vold i nære relasjoner.

Når en leder som Mukondomi sier høyt at GBV angår hele landsbyen, skaper det rom for støttetjenester, forsoning der det er mulig, og straffeforfølgning der det er nødvendig. Det er slik endring skjer – fra innsiden, med loven i ryggen og fellesskapet i front. ♣

Partnership in Development og våre partnere

Gode partnere: Bjørn Sivert Broback, Norge, Konima Bobor-Kamara, Sierra Leone, Musafare Mususa, Zimbabwe, Anne Ng Forster, Norge, Magdalene Roberts Sumo, Liberia.

Sammen med partnere og prosjektdeltakere vil vi, gjennom vårt arbeid, skape en bedre verden der alle mennesker, uavhengig av bakgrunn og livssituasjon, opplever trygghet, verdighet og håp.

TEKST: Anne Ng Forster FOTO: MMB

Metodistkirken Misjon og Bistand (MMB) benytter samarbeidsmodellen kalt «Partnership in Development», som regulerer forholdet mellom oss og våre internasjonale partnere. Modellen bygger på prinsippene om gjensidighet og felles ansvar, og er utviklet for å sikre at bistandsarbeid skjer på en måte som er lokalt forankret, relevant og bærekraftig.

I tråd med denne modellen og vår verdiforankring, arbeider vi alltid på invitasjon fra lokale partnere. Vi respekterer deres lederskap, kultur og myndighetsstruktur, og anerkjenner at lokalt

Styreledere, ledere i samarbeidsprosjektene, og biskopene fra Sierra Leone og Liberia. F.v. Smart K. Senesie, styreleder i UMDO, Sierra Leone, Musafare Mususa, direktør Chabadza, Zimbabwe, Adolphus W. Dupley, direktør i SAILS, Liberia, Konima Bobor-Kamara, direktør i CESLAD, Sierra Leone, Anne Ng Forster, Internasjonal leder, MMB Norge, biskop Quire, Liberia, Victor Massaquoi, styremedlem UMDO, Sierra Leone, biskop Boye-Caulker, Sierra Leone, Marianne Munz, styreleder MMB, Norge, Joel Gold, biskops-assistent, Liberia, Bjørn Sivert Broback, bistandskonsulent MMB, Norge, P Emmersyn Harris, styremedlem, LUMDS Liberia.

lederskap er avgjørende for vellykket bistand. Derfor er det et grunnleggende prinsipp at partnere selv identifiserer og utpeker de som skal lede og gjennomføre prosjektene. Dette sikrer at arbeidet er kulturelt tilpasset og utført av mennesker som kjenner konteksten best.

Modellen legger også til rette for åpenhet og felles beslutningsprosesser, og vi arbeider aktivt mot korrupsjon og for transparens i alle ledd. Gjennom felles ansvar og tydelige rutiner for monitorering og rapportering, styrker vi tillit og langsiktig bærekraft i samarbeidet.

Zimbabwe – Chabadza Community Development

I Chimanmani-distriktet, nær grensen til Mosambik, samarbeider vi med Chabadza for å bekjempe

kjønnsbasert vold (GBV) i 24 landsbyer. Prosjektet fokuserer på holdningsskapende arbeid, styrking

av lokale strukturer og etablering av varige partnerskap mellom aktører i lokalsamfunnet.

Kjerneverdiene i PiD-modellen inkluderer:

- **Lokalt initiativ**
Prosjektene starter med behov og ideer fra lokalsamfunnet selv, og utvikles i tråd med lokale prioriteringer og kunnskap.
- **Bredt samarbeid**
Alle relevante aktører, inkludert kirke, myndigheter, tradisjonelle ledere og lokalsamfunn, deltar aktivt i planlegging, gjennomføring og oppfølging.
- **Myndiggjøring og eierskap**
Modellen styrker lokale strukturer og kompetanse, og sikrer at lokalsamfunnet har eierskap til både prosess og resultat.
- **Lokal ledelse og bærekraft**
Ved å bygge på lokale ressurser, kunnskap og samarbeid, prioriterer modellen tiltak som gir varig endring og styrker lokalsamfunn sosialt, økonomisk og miljømessig. Målet er at arbeidet skal kunne videreføres lokalt etter at eksterne partnere har trukket seg ut.
- **Gjensidighet og respekt**
Samarbeidet bygger på likeverd, åpenhet og respekt for hverandres roller, ansvar og kontekst.

Sierra Leone – Community Empowerment for Social Change, Livelihood and Development (CESLAD)

I Moyamba-distriktet samarbeider vi med CESLAD for å forebygge kjønnsbasert vold gjennom holdningsendring og styrking av 10 lokalsamfunn. Prosjektet etablerer støttegrupper, bygger selvtilit hos jenter og kvinner, og oppretter jente- og gutteklubber i skolene. Guttene får opplæring i positiv maskulinitet og oppmuntres til å bli likestillingsforkjempere. I tillegg støttes etablering av lokale sparegrupper som gir hjelp i krisesituasjoner og støtte til GBV-rammede.

Liberia – Safe and Improved Learning in Schools (SAILS)

I Panta Kpaai-distriktet i Bong County samarbeider vi med SAILS for å sikre at 4500 barn får tilgang til og fullfører grunnskole i et trygt og støttende læringsmiljø i 15 lokalsamfunn. Prosjektet styrker barns rettigheter og beskyttelse gjennom lokalt ledet partnerskap, opplæring av foreldreutvalg, lokale ledere og barnas egne strukturer. Målet er å skape varige endringer i holdninger og praksis knyttet til vold mot barn. ♣

Medarbeidere i CESLAD; direktør Konima Bobor-Kamara sammen med prosjektstab, økonomimedarbeider, sjåfører og styremedlem.

Direktør Adolphus W. Dupley og HR- og fadderansvarlig Magdalene Roberts Sumo i Liberia.

Chabadza-staben i Zimbabwe; Musafare Mususa, Moreblessing Matsveru-Nhoro og Webster Mbira.

Er du klar til å være med og forme fremtidens kirke?

2026 – hva nå? Verden er urolig.

Samfunnet blir stadig mer egosentrisk. I alt dette – hvor er kirken?

TEKST: Karen Kristine Rasmussen FOTO: Privat

Jeg tror vi har en helt avgjørende rolle. Mennesker søker etter noe som varer, noe som gir trygghet, noe utover seg selv. De lengter etter fellesskap, etter å være en del av noe større. Samtidig er det ikke et ønske om å binde seg.

Dette er vår mulighet og vårt ansvar. Vi må være en kirke som åpner dørene og viser vei til en tro som gir håp, trøst og styrke. En tro som bærer gjennom livets stormer.

Modige legfolk

Er vi klar for å ta imot disse? Jeg ble utfordret da jeg leste at mange ikke kan svare på spørsmålet: «Hvordan kommer jeg til tro?» Det fikk meg til å stoppe opp og spørre: «Hva ville jeg selv sagt?» Og det spørsmålet stiller jeg også til deg i dag.

I tillegg står vi overfor en stor utfordring. Vi ønsker å være en kirke som er til stede for alle som kommer. Men vi ser en tydelig mangel på prester både hos oss og i andre kirkesamfunn. Det betyr at vi som legfolk må våge å ta et steg frem. Vi har kanskje ikke prestens utdanning, men vi har hjertet, viljen og troen. Mange har en kompetanse som kan brukes. Og det er nok til å gjøre en forskjell.

Vi må ta ansvar – for praktiske oppgaver, for fellesskapet, for å bygge kirken sammen. Vi må eie kirken vår. Vi er viktige. Vi trengs. Så spør deg selv: Hva kan jeg bidra med?

Samfunnet er i endring. Kirken er i endring. Og det er godt! Endring gir muligheter. Vi må våge å se kirken på nye måter, våge å tenke nytt, våge å handle. ♣

Styreleder Karen Kristine Rasmussen.

*Så spør deg selv:
Hva kan jeg bidra
med?*

Livskraft, mening og håp

I hele den vestlige verden mister kirkene posisjon i samfunnet. Eksempler på dette er synkende medlemstall, reduserte inntekter, lavere gudstjenestedeltakelse, mindre oppslutning om kirkens lære, færre vitale menigheter og problemer med rekruttering til kirkelig tjeneste.

TEKST: Biskop Knut Refsdal **FOTO:** Karl Anders Ellingsen

Biskop Knut Refsdal fra sin reise til Ukraina høsten 2025. Foto: Karl Anders Ellingsen

Selvfølgelig har kirkene forsøkt å svare på denne situasjonen – med ulike initiativer, endrings- og strategiprosesser – som har hatt som mål å snu utviklingen. Helt siden jeg begynte som prest i 1992, har kirken snakket om krise og om nye initiativer for å reversere utviklingen.

For å være ærlig har jeg ofte kjent på mer frustrasjon enn håp – fordi jeg sjelden har sett at disse initiativene har endret den dypere virkeligheten.

Som kirke skal vi selvsagt alltid være villige til å stille spørsmål ved vår egen virksomhet. Men det er to ting som bekymrer meg. For det første føles det ofte som om disse initiativene forutsetter at det finnes et stort marked for religion der ute, som bare venter på oss – hvis vi bare hadde de riktige verktøyene til å gjøre nytte av det. For det andre kan alle disse initiativene sende et nedslående signal til prester, andre ansatte og frivillige om at de ikke gjør nok, eller ikke gjør det godt nok, og at de selv har skylden for situasjonen.

Dype utfordringer

Faktum er at de reelle utfordringene kirken står overfor i dag går langt dypere. De er formet av sekularisering, av demografiske endringer og av dyptgripende kulturelle skifter. Derfor er organi-

satoriske endringer og utvikling av nye og spennende aktiviteter ikke nok. Dette er som å skrape i overflaten. Utfordringene stikker dypere og handler blant annet om: Hva har kirken å si til mennesker i dag? Hvordan formulerer vi oss teologisk substansielt og samtidig eksistensielt relevant? Hvordan finner mennesker et hjem i den kristne tro?

Dette er hva jeg tror: Ingen av oss vet hvordan kirken vil se ut om 10 år, eller om 30. Ingen av oss kan garantere at Metodistkirken fortsatt vil være en livskraftig kirke. Det vi kan gjøre, er å bestemme hva vi gjør nå.

Og jeg tror den sunneste responsen er denne: La oss legge energien vår i det vi gjør best – å dele evangeliet i ord og handling, gjennom barne- og ungdomsarbeid, fellesskap, gudstjeneste, tjeneste, misjon og samfunnsengasjement. For stor vekt på resultater vil flytte fokuset bort fra kirkens oppdrag og kall.

I tillegg: En kirke som stadig snakker om vanskelighetene, som gir signaler til menigheter og prester om at de ikke gjør ting

Helt siden jeg begynte som prest i 1992, har kirken snakket om krise og om nye initiativer for å reversere utviklingen.

godt nok og derfor er ansvarlige for situasjonen – og som hele tiden er opptatt av resultater – står i fare for å framstå som en selvoptatt kirke som er mer opptatt av institusjonen enn av budskapet den er satt til å formidle. Da er veien også kort til å se dem vi er til for – menneskene i dag – som midler for å dekke våre egne behov.

Så la meg si det rett ut: Vi vet ikke mye om hvordan situasjonen i kirken vil være om 30 år. Men la oss i det minste sørge for at vi – så lenge vi er her – har det så gøy som mulig. Og når jeg bruker ordet «gøy» her, mener jeg det i den forstand at vi bør gjøre det vi mener er det rette å gjøre her og nå, det som gir oss mening, energi og påfyll.

Vår samtid og religion

De siste månedene har jeg blitt inspirert av den tyske sosiologen Hartmut Rosa. Han er kjent for sine analyser av det senmoderne samfunnet – særlig tempoet som alt ser ut til å bevege seg i – og for sine refleksjoner over hva dette gjør med oss som mennesker. Jeg mener at det Rosa sier om

Rosas utgangspunkt er dette: Vår tid er preget av akselerasjon. Teknologien blir stadig raskere.

religionens rolle i det senmoderne samfunnet er svært relevant og verdt å lytte til.

Rosas utgangspunkt er dette: Vår tid er preget av akselerasjon. Teknologien blir stadig raskere. Kommunikasjonen skjer øyeblikkelig, på tvers av hele kloden. Og økonomiene våre drives av konstant vekst og forbruk.

Man kunne tro at dette gir oss mer frihet, mer kontroll over livene våre. Ifølge Rosa skjer ofte det motsatte: I stedet for å føle oss fri, føler mange seg mer stresset, mer rastløse og mer frakoblet – fra seg selv, fra andre mennesker, fra naturen og til og med fra verden

Bokens forfatter, Helmut Rosa. Foto: Privat

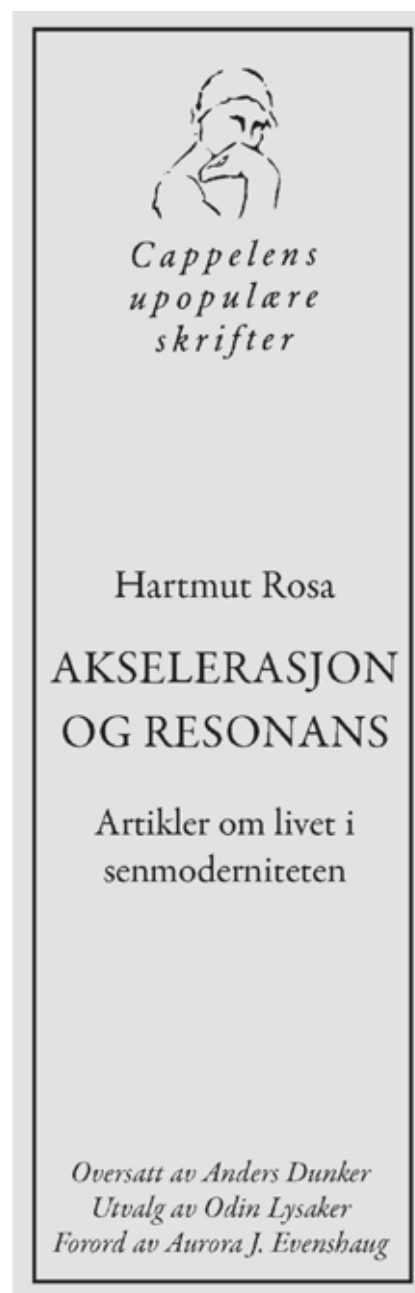
som sådan. Dette er det Rosa kaller fremmedgjøring.

Resonans

Men Rosa stopper ikke med denne diagnosen. Han peker også på en vei videre. Hans svar er ideen om resonans. Resonans er en måte å være i verden på der noe taler til oss, noe berører oss – og vi på vår side svarer.

Ideen om «resonans» er Rosas svar på fremmedgjøring. Det handler om å være åpen for å bli berørt av noe, og å svare tilbake, som i et ekte, toveis forhold. Dette kan skje på mange ulike måter: Gjennom musikk. Gjennom vennskap. Gjennom en tur i naturen. Gjennom stillhet. Gjennom bønn. Alt som «resonerer» med deg, alt som skaper noe i deg. Det handler ikke bare om å tenke. Det handler ikke bare om å gjøre. Det handler om å bli beveget – og om å være villig til å svare.

Det viktige er dette: Resonans handler aldri om kontroll. Du kan ikke tvinge den fram. Du kan ikke kjøpe den. Du kan ikke planlegge

den. Den kommer som en gave, når vi er åpne for den.

Vi har alle erfart resonans. Jeg hadde to slike opplevelser i løpet av en uke i høst: Den ene var en kveld sammen med gode venner. Vi spiste, drakk, snakket

Foto: iStock

og hadde det hyggelig - og plutselig oppdaget vi at tre timer hadde gått uten at noen av oss hadde merket det. Vi ble rett og slett truffet av livet selv og var åpne for å ta imot det livet gav oss som en gave.

Jeg hadde en annen opplevelse på en tur i skogen. Med et ble jeg overveldet av naturens skjønnhet og måtte stå stille i noen minutter i taushet, bare for å ta det inn. Dette er resonans.

Rosa beskriver flere «akser» der resonans kan oppstå. Den horisontale akse handler om våre relasjoner til andre mennesker. Den diagonale akse handler om kunst, musikk, arbeid, utdanning og natur. Og så er det den vertikale

aksen: Religion og transcendens, det som knytter oss til noe større enn oss selv.

Rosa mener religion kan være en kraftfull kilde til resonans. Tenk på tro som en dialog med det guddommelige. Tenk på bønn som en praksis i åpenhet. Tenk på liturgi – ikke som tom gjentakelse – men som muligheter til å bli tiltalt av det hellige. Og tenk på kirkefellesskapet: Gudstjeneste, liturgi, delt liv – øyeblikk der mennesker kan bli berørt og kan svare sammen.

Når religion fungerer på denne måten, åpner den et rom for resonans. Den får oss til å føle oss tiltalt, og den gir oss mot til å svare.

Men – og her kommer Rosas advarsel – religion skaper ikke automatisk resonans. Faktisk kan den også skape fremmedgjøring: Når religion blir rigid og dogmatisk. Når den handler om makt og kontroll. Når bønner bes mekanisk, og ritualer mister sin mening

Da forvandler ikke religion. Da fremmedgjør den.

Så hva betyr dette for oss, for kirkens framtid? Jeg tror det betyr at kirkens oppgave ikke er å tilby mer fart, mer effektivitet, flere programmer. Kirken skal ikke konkurrere med akselerasjonen vi opplever på alle nivåer i samfunnet.

Kirkens kall er å være et sted for resonans. Et sted der mennesker

kan møte noe større. Et sted der vi kan bli berørt, og der vi kan svare.

Spørsmålet for oss er: Hjelper vi mennesker til å erfare resonans – eller bidrar vi til fremmedgjøring?

Rosa minner oss om at et godt og meningsfullt liv ikke handler om fart. Det handler ikke om akkumulering. Det handler om relasjoner som resonerer – med verden, med andre mennesker og med det guddommelige.

Og kanskje er dette også kirkens framtid: Ikke å løpe raskere, ikke å rope høyere, men å forbli et sted der resonans er mulig – der Gud taler, og der vi blir invitert til å svare.

Og jeg undrer meg: Ligger det et potensial her til å gjøre kirke på nye måter?

Sankofa

Sankofa er et symbol som kommer fra Ghana. Det viser en fugl som går framover, men med hodet vendt bakover. I nebbet holder den et dyrebart egg. Bildet er slående – det virker nesten umulig, nesten selvmotsigende. Hvordan kan man bevege seg framover samtidig som man ser bakover? Og likevel er det nettopp dette som er Sankofas visdom.

Ordet «sankofa» betyr å gå tilbake og hente det, bringe det med deg videre. I sin kjerne handler det om å hente fram det

som er verdifullt fra fortiden – kunnskap, tradisjoner og erfaringer – og bære det med inn i nåtiden for å skape en bedre framtid.

Sankofa handler ikke om nostalgi. Det handler ikke om å sitte fast i fortiden. Det handler om respekt, refleksjon og kontinuitet. Det handler om å erkjenne at røttene våre gir oss styrke, og at forgjengerne våre har etterlatt oss visdom. Sankofa lærer oss dette: Ta vare på det som er dyrebart, bær det med deg, og la det lede skrittene dine videre. For når vi mister forbindelsen til hvor vi kommer fra, mister vi også retningsen for hvor vi er på vei.

Metodismens metode

Hva betyr dette for metodister i dag? Jeg mener det handler om å la fortiden hjelpe oss til å ta klokere valg for framtiden, om at det finnes «visdomsegg» som venter på å bli båret videre. Vi trenger å huske hvor vi kommer fra for å vite hvor vi er på vei.

Derfor: Hvilke «egg» er det vi bærer med oss? Hvilken visdom, hvilke verdier og hvilke lærdommer fra vår fortid tar vi med oss når vi går inn i framtiden?

Tidligere i år ble boken «Calling on Fire» utgitt. Den er skrevet av Ashley Boggan og Chris Heckert. I boken presenterer de det de kaller «metodismens metode»:

Sankofa. Ill.: iStock

Feltforkynnelse, mikro-felleskap, sosialt engasjement og aktivisering av lederskap

Dette er fire praksiser som ga næring til den tidlige metodismen. Det de første metodistene gjorde, var å ta disse og organisere dem i et effektivt og virkningsfullt misjonalt system.

FELTFORKYNNELSE (en oversettelse av «field preaching») handler ikke bare om å holde en preken utenfor kirken, men om enhver form for forkynnelse som møter mennesker der de er, for å formidle budskapet om Guds kjærlighet.

Dypt forankret i vårt DNA som metodister er en lidenskap for å finne praktiske måter å nå mennesker på. Vår måte å tenke kirke på er først og fremst preget av alltid å ha et praktisk, utadrettet perspektiv for øye. Metodismen ble skapt for modig og kreativ misjon. Vi startet ikke som en kirke. Vi startet som en bevegelse

av mennesker som ønsket å svare på samfunnets behov. Derfor har vi historisk vært kjennetegnet av en høy grad av pragmatisme i det vi gjør som kirke. Kombinasjonen av å være både kirke og bevegelse gjør at vi er skapt for alltid å være i bevegelse, alltid dynamiske i utformingen av kirkens tjeneste.

Kanskje var den viktigste lærdommen vi tok med oss fra pandemien denne: Vi var i stand til å gjøre en forskjell – for mange mennesker og i mange lokalsamfunn. Det klarte vi fordi vi utforsket og oppdaget nye måter å være kirke på. Vi måtte stenge kirkedørene, men vi åpnet også mange nye dører.

MIKRO-FELLESSKAP er et oppdatert begrep for Wesleys band og klasser. Dette er trolig det mest essensielle elementet i metodismens metode, og det er her hjertet i det som er unikt ved vår bevegelse finnes.

For Wesley var det ikke et mål i seg selv å møte mennesker utenfor kirken. Feltforkynnelsen var et middel for å invitere mennesker inn i et fellesskap der de kunne bygge relasjoner og vokse i troen. Å dele troslivet med andre som søker å følge Jesus og å våke over hverandre i kjærighet, er kanskje det mest definerende kjennetegnet ved metodistbeve-

gelsen. Metodistenes band og klasser ga mennesker tilhørighet, gjensidig ansvarlighet og vennskap.

Vi har mange smågrupper i våre menigheter. Selv om alle disse er verdifulle og har sin plass i kirkens liv, fyller ikke alle helt den samme rollen som de tidlige bandene og klassemøtene gjorde, nemlig å dele erfaringen av å leve troen for å «vokse i tro» og «våke over hverandre i kjærighet». Målet er å forme autentiske, meningsfulle og sunne relasjoner, og typiske spørsmål kan være: Hvordan går det med din trosreise? Hvor opplever du at Gud er i bevegelse i livet ditt? Hva er én utfordring du står i akkurat nå, som du trenger å legge fram for Gud?

Dette er kanskje mer relevant i dag enn noen gang, selv om jeg mener vi bør utvide perspektivene og ikke være for «kristelige»

Foto: iStock

I dag er mange mennesker mer isolerte og frakoblet både seg selv og andre.

i tilnærmingen vår. I dag er mange mennesker mer isolerte og frakoblet både seg selv og andre. Flere undersøkelser viser at vi opplever økende utfordringer knyttet til ensomhet, sosial angst og psykiske helseproblemer. Samtidig ser vi, gitt den urolige situasjonen i verden, at mennesker søker trygghet og fellesskap.

I tillegg er det mange i dag som er opptatt av eksistensielle spørsmål og søker mer mening og dypere svar på livets viktigste spørsmål.

For noen år siden studerte jeg endringer i religiøst liv i England

over de siste tiårene. Blant annet så jeg på forskjeller mellom tradisjonelle kirker og nyere former for religiøsitet. Fra disse studiene tok jeg med meg to viktige lærdommer: For det første: Spiritualitet som tar menneskers livserfaringer på alvor, vil klare seg godt i det kulturelle klimaet vi lever i. For det andre: Spiritualitet som engasjerer seg i dybden av personlige erfaringer og anerkjenner dem, har bedre muligheter i vår tid enn autoritær og rigid religiøsitet som krever blind lydighet mot en høyere sannhet.

SOSIALT ENGASJEMENT handler om sammenhengen mellom personlig hellighet – ens eget forhold til Gud – og sosial hellighet – ens forhold til nesten. De to er gjensidig avhengige.

Spørsmålet er dette: Når vi har skapt mikro-fellesskap der mennesker kan finne tilhørighet, hvordan kan vi da rette blikket utover for å dele Guds kjærlighet ved å delta i Guds misjon for å gjøre verden bedre? Jeg mener lærdommen fra metodismens historie er denne: Hvis vi bare fokuserer på oss selv og vårt forhold til Gud, er det bare et spørsmål om tid før energien avtar og framdriften stopper. Men når vi beveger oss ut av komfortsonene våre, krysser grenser for kjærlighe-

tens skyld, kan vi finne fornyelse, perspektiv og en dypere erfaring av Guds nåde. Sosial rettferdighet spiller en uunnværlig rolle i åndelig dannelse.

Jeg blir bekymret når mennesker i kirken hevder at vi først må dekke åndelige behov og deretter hjelpe mennesker med andre behov. Dette er ikke wesleyansk. Wesley prioriterte å møte fysiske behov først, fordi erfaringen hans viste at mennesker ikke kan fokusere på åndelige spørsmål når de lider fysisk.

Dette viser metodismens uenighet med teologier som reduserer diakonalt arbeid til noe som kun har instrumentell verdi, og som betrakter frelse utelukkende som noe åndelig. Bakgrunnen for dette finner vi i Jesu tjeneste. Det Jesus gjorde for å møte menneskers timelige og fysiske behov, var ikke bare et middel for å tilby dem frelse, men en integrert del av hans frelsende gjerning. På samme måte betraktet Wesley etableringen av utdanningsinstitusjoner, helseinstitusjoner, arbeid blant fattige og kampen mot slaveriet som en integrert del av metodis-

mens frelsende og helhetlige arbeid. I tråd med dette grunnsynet var målet hans ikke bare å utvikle sine etterfølgere som kristne, men også å danne ansvarlige samfunnsborgere.

Vi kan spørre: Hva er poenget med religion dersom den ikke bidrar til å gjøre verden til et bedre sted? Og hva er vitsen med å tro på Gud hvis det ikke gjør meg til et bedre menneske?

AKTIVERING AV LEDERSKAP er mer enn lederutvikling eller ledertrening; det handler om å identifisere, investere i og sende ut ledere for å mangfoldiggjøre metoden som former nye disipler. Uten denne praksisen med stadig å identifisere, utruste og sende nye ledere, ville metodismen ha forblitt et lokalt fellesskap i Bristol eller London. I stedet så de tidlige metodistene potensialet i mennesker, kalte dem inn i lederskap og slapp dem løs. Denne praksisen ble et definerende kjennetegn ved metodismen.

Spørsmålet til oss i dag er: Identifiserer og utrufter vi ledere på samme måte?

En kirke som ikke hjelper mennesker til å leve – og til å leve fullt ut – vil ikke overleve.

John Wesley forkynner evangeliet.
Ill.: iStock

Jeg er overbevist om at et alternativt kirkesyn er nødvendig: Kirken må styres mer nedenfra. Dens styrke og muligheter ligger i medlemmene, i de mange som ser sitt ansvar for kirken. Derfor må det skje en reell mobilisering av ansvar – for deltakelse, engasjement og forpliktelse. De mange vanlige menneskene må gis større betydning, fordi det er deres valg som avgjør hva som skjer i kirken.

La meg til slutt legge til ett poeng til fra min forskning på engelsk religiøsitet for noen år siden: Når mennesker engasjerer seg i religiøse aktiviteter, velger de sammenhenger som hjelper dem med å utvikle sine egne iboende ressurser. Dette er et av våre grunnleggende behov som mennesker.

Avslutning

Vår opptatthet av historien har ikke som mål å opphøye eller dyrke fortiden, men å overføre ilden fra metodismen inn i nåtiden og la den brenne på nytt. Guds oppdrag til oss som metodister er uforandret: Å forkynne det samme budskapet som før, til mennesker som i sitt innerste er de samme som tidligere

generasjoner – mennesker som trenger Gud, som bærer i seg en lengsel etter fellesskap med Gud og med sine medmennesker og som ønsker å bruke livene sine på å gjøre verden bedre. Derfor elsker vi frimodig, tjener med glede og leder med mot. ♣

Jeg er overbevist om at et alternativt kirkesyn er nødvendig: Kirken må styres mer nedenfra.

NESTEKJÆRLIGHET - I TEOLOGISK PERSPEKTIV

I alle kristne tradisjoner er nestekjærlighet helt sentralt. Alle kristne har nestekjærlighetsbudet sammen. Det er et nøkkelbegrep i kristen tro uansett hvilken konfesjonell tilhørighet vi måtte ha. Nestekjærligheten er utdypet i form av diakonalt arbeid, institusjoner, de troendes holdning til samfunnet, naturen og andre mennesker, og i omfattende omsorgsarbeid. Men hvorfor? Der har kirkene ulike svar.

TEKST: Hilde Marie Øgreid **FOTO:** iStock

Nestekjærlighet er viktig hos alle, men måten å utdype den på, måten å plassere nestekjærligheten inn i det teologiske systemet, er ulik. Metodismen har med sosial hellighet som et viktig teologisk begrep, sin måte forstå dette systemet på.

Det er denne delen av metodismens lære vi i denne artikkelen skal gå grundigere inn på. Dette er en del av vår lære som fascinerer meg dypt og som jeg rett og slett er stolt av. Samtidig er det også grunn til å stille noen kritiske spørsmål, og det kan være noen elementer som kan være nyttig å hente inn fra andre tradisjoner.

Sosial hellighet

For å konkretisere; et hav av institusjoner er blitt til som del av metodismen – sykepleierskoler, sykehus og klinikker, sykehjem, barnehjem, ungdomshjem, barnehager, folkehøyskole, teologisk skole. Ser vi utover landets grenser er metodismen i mange land en viktig skolebevegelse og eier og driver av en lang rekke barne-skoler, ungdomsskoler, colleges og universiteter.

I regi av menighetene finner vi språkkurs, eldretreff, rusomsorg, leksehjelp, og ikke minst små og store fellesskap hvor omsorg og nestekjærlighet inngår som

en vesentlig del av arbeid, men uten å være så tydelig formalisert.

Utenfor landets grenser finner vi suppekjøkken, helseopplæring, leseopplæring, sykurs, familierapi-grupper, dyreomsorg, fattigdoms-relaterte tiltak og en lang rekke initiativ som ofte har bakgrunn i samfunnet menigheten holder til i.

Metodismen er også blant de kirkene som ofte våger å legge seg tett opp til det politiske arbeidet og er en tydelig samfunnsaktør som ønsker å bidra til å skape en bedre verden. Det kan handle om bevisst påvirkning av politiske beslutninger, å gå aktivt inn i samfunnsbyggende initiativ sammen med andre organisasjoner, eller å gå inn i arbeid som ligger nær opp til aktivisme.

Det er mange tråder fra metodismen til frigjøringssteologi i ulike fasetter, både i Sør-Afrika, Latin-Amerika og i historiske prosesser i USA som har ført til viktige samfunnsendringer. Alt dette arbeidet forankres i læren om sosial hellighet – om å være en

Nestekjærlighet er viktig hos alle, men måten å utdype den på, måten å plassere nestekjærligheten inn i det teologiske systemet, er ulik.

kirke som ser mennesker, som både viser omsorg og går inn i kampen for rettferdighet og som har som ambisjon å bidra til å forandre verden.

I tillegg til institusjonene har vi alle enkeltmenneskene, alle metodistene verden over som lar sin egen tro på ulike måter uttrykkes i nestekjærlighet. Svært mange metodister arbeider i helsesektoren eller utdanningssektoren. Skole og helse er dypt fundert i metodismen, og det å vise andre omsorg, eller være en viktig livshjelp og utviklingshjelp for andre er viktige verdivalg. Tenk også på alle de omsorgsmenneskene som ofte litt usynlig har gjort sitt arbeid i menighetene.

Metodister har også vært politikere – men i en bredde av partier, og det er nesten et poeng i seg selv. Det å arbeide for en bedre verden hører ikke nødvendigvis til ett bestemt parti, men synliggjør et engasjement langs nesten hele den politiske fjøla. Når vi snakker om hvordan teologien uttrykkes

i nestekjærlighet, er enkeltmennene, den enkelte troende, helt sentral i å forstå teologiens avtrykk.

Det teologiske systemet

I metodismens antropologi, eller lære om mennesket, er alle mennesker skapt i Guds bilde og omsluttet av Guds forutgående nåde. Med dette er de satt i stand til å fornemme Gud, de har fått evne til å skjelne mellom godt og ondt og dermed evne til å gjøre det gode. De er født med fri vilje, med samvittighet, og med ansvar for verden rundt seg. Ikke minst – med en invitasjon til å respondere på nåden de har fått og til å ha en gudsrelasjon i livet der troen vokser fram og leves ut.

På et tidspunkt i menneskets liv er troen blitt bevisst. Kanskje har mennesket vokst inn i troen eller

gjort en beslutning om å takke ja til Guds invitasjon. Det kan oppleves ulikt. I denne fasen aktualiseres teologiske begreper som rettferdiggjørelse, gjenfødelse, forsoning. Det er store felt som vi kan utdype en annen gang. Poenget er at mennesket er kommet dit at troen er bevisst og uttrykkes gjennom den troendes liv.

Denne fasen er starten på fasen vi kaller helliggjørelse, som er hele det kristne livet fra mennesket begynnende tro og til slutten av livet. Det er her vi vokser som mennesker, som troende og i relasjon til andre. Helliggjørelsen deles inn i personlig og sosial hellighet, men prosessen er den samme. Poenget er at vi utvikler

I metodismens antropologi, eller lære om mennesket, er alle mennesker skapt i Guds bilde og omsluttet av Guds forutgående nåde.

oss og at Gud virker i oss. Det ser ulikt ut for ulike mennesker, og det vil være ulik rekkefølge på hvilke deler av troens landskap som tiltrekker oss.

Sosial hellighet

Sosial hellighet er da en frukt av vår gudsrelasjon. Det er et engasjement for andre mennesker

og for verden vi lever i som vokser ut av troen. Guds kjærlighet i oss omdannes til nestekjærlighet.

For noen preger det yrkesvalg eller fritidssysler. For noen blir det holdningen man har til andre mennesker som preges av Guds kjærlighet. De har en omsorg for andre mennesker, en tro på andre mennesker, en vilje til å se det gode i andre som er forbilledlig.

For andre igjen kan sosial hellighet komme til uttrykk som et engasjement for å påvirke samfunnets strukturer og systemer – systemer som forebygger fattigdom, styrker sårbare mennesker, og bygger fred i en urolig verden, ved å utfordre globale prosesser som driver mennesker på flukt og truer det trygge liv.

Det er viktig å holde de store og de nære tankene sammen når vi snakker om sosial hellighet. Det er å arbeide for en bedre verden med alle de utfordringene vi ser i vår verden i dag samtidig som vi viser omsorg for enkeltmennesket. Hun som hjelper den nye kollegaen sin. Han som tar vare på barnet sitt. De som skaper et godt nabolag eller et godt klassemiljø. Hun som ringer de andre eldre i menigheten når hun ikke har sett dem på en stund.

Det er ikke så mye som skal til. Samtidig henger de små tingene sammen med de store. Og den

Sosial hellighet er at Guds nåde virker i og gjennom oss. Troen skaper en kjærlighet og oppmerksomhet til andre.

sosiale helligheten henger sammen med den personlige. Det å vokse åndelig sett og det å vokse i relasjon til andre mennesker, henger sammen i denne tenkningen.

Sosial hellighet er at Guds nåde virker i og gjennom oss. Troen skaper en kjærlighet og oppmerksomhet til andre. Gud selv skaper i oss evnen til å gjøre godt og til å omsette tro i nestekjærlighet. Logikken i det teologiske systemet er da at når mange mennesker kommer til tro, når Guds arbeid i mange mennesker får virke, blir det mange mennesker som arbeider sammen for en bedre verden.

Da vil nestekjærligheten bre om seg og ha vidtrekkende ringvirkninger. Til slutt blir verden perfekt – et fredelig og godt sted der alle får det de trenger, der naturen er sunn og frisk, og der nød og lidelse ikke finnes mer. Sosial hellighet har så ambisiøse perspektiver, og handler samtidig om hvordan

du møter din nabo, din kollega, eller hva du bidrar til i de sammenhenger du er i.

To kritiske hovedspørsmål

Samtidig som jeg fascineres av denne læren, og liker de vidtrekkende konsekvensene av den nestekjærlighet vi kan se, har jeg to kritiske hovedspørsmål.

Det ene er til at sosial hellighet knyttes til de troende. Engasjementet for omsorg og rettferdighet

i verden er i dette systemet en konsekvens av tro. Det er viktig at troen har konsekvenser og at engasjementet vårt er rotfestet i troen vår.

Samtidig trenger vi å utvide perspektivet. Tenk på alle de andre som også driver med omsorgs- og rettferdighetsarbeid. Det er en stor mengde humanitære organisasjoner, mennesker verden over med en annen religion eller et annet livssyn enn den kristne. Alle disse

viser genuin nestekjærlighet, like god som den kristne viser som konsekvens av troen sin.

I det teologiske systemet vårt kan nestekjærlighet også knyttes til forutgående nåde. Det har vi ikke gjort så mye, men er viktig å gjøre i vår tid slik at vi anerkjenner det gode i alle typer mennesker. Når vårt menneskesyn er at alle mennesker er skapt med evnen til å gjøre det gode av fri vilje, med ansvar, og evne til å vise kjærlighet

For Wesley var ikke ambisjonene et uttrykk
for vår tilkortkommenhet, men visjoner
vi aldri skal slutte å strekke oss mot.

– da er det noe som gjelder alle mennesker med alle typer tro og livssyn. Fokuset på sosial hellighet er viktig og konstruktivt, men det må balanseres med den neste-kjærlighet alle mennesker viser.

Bergprekenen

Mitt andre kritiske spørsmål er: Tror vi på dette? Tror vi på fred i verden? At vi kan fjerne fattigdom, nød og lidelse? Tror vi verden kan bli rettferdig? Det er mange grunner til å si nei eller i det minste å si at vi får begynne i det små, så får vi se hvor langt vi kommer. Det er de ambisiøse delene av sosial hellighet andre tradisjoner kan kritisere metodismen for. Vyene blir for svære, ambisjonene er rigget til å bli skuffet. Det er en relevant kritikk.

En viktig kilde til ulike syn på disse svære ambisjonene er hvordan vi leser Bergprekenen som vi finner i Matteus kapittel 5 til 7. Den er full av ambisiøse perspektiver.

Det er mange måter å lese Bergprekenen på, og ulike teologer og

ulike kirkesamfunn har tolkninger som går i forskjellige retninger. Det går an å lese denne teksten som et uttrykk for menneskets tilkortkommenhet, at vi trenger tilgivelse for alt vi ikke får til.

Metodismens lese måte er litt annerledes. John Wesley ga ut en lang rekke standardprekener. 14 av disse er fra Bergprekenen. Og det er herfra vi har mye av læren vår om sosial hellighet. For Wesley var ikke ambisjonene et uttrykk for vår tilkortkommenhet, men visjoner vi aldri skal slutte å strekke oss mot.

Verden kan bli et bedre sted. Vi kan eliminere fattigdom. Det er mulig å oppnå fred overalt. Samtidig sier hans tolkning noe om mennesket. Mennesket kan når Gud får arbeide i et menneskeliv og i våre fellesskap komme langt.

Når Gud får prege prioriteringene våre. Når vi utvikler oss og modnes som mennesker, klarer vi mer enn vi selv tror. Da kan vi sammen nå målet om en bedre verden. Vi og alle andre mennesker med andre fortegn over livet enn en kristen tro. ♣

Vil du lese mer?

Crawford/Dodrill/Wilson: *Holy Imagination. Rethinking Social Holiness*, 2015

Ryan Nicholas Danker (red.): *Exploring a Wesleyan Political Theology*, 2020

Randy L. Maddox: *Responsible Grace*, 1994

Tore Meistad: *Frelsens veg. Teologi og etikk i Wesleyansk tradisjon*, 1992

Tore Meistad: *To be a Christian in the world: Martin Luther's and John Wesley's interpretation of the Sermon on the Mount*, 1989

Hilde Marie Movafagh (red.): *Social Holiness, Diakonia & Present Challenges in our World Today*, 2016

Glen O'Brian: *John Wesley's political World*, 2023

SIDSEL WOLDS TAPTE KJÆRLIGHET

(2025 J. M. STENERSENS FORLAG)

Opprinnelig hadde journalisten og den mangeårige NRK-korrespondenten Sidsel Wold en annen tittel på sin bok om Israel: «Israel – landet som rakner». Det ble «Israel – et land i kamp med seg selv.» Men egentlig skriver hun om en statsdannelse som er i ferd med å rakne.

TEKST: Øyvind Brinch

Wold har en interessant bakgrunn. Øyvind Holen skriver i Store Norske Leksikon: «Hun dro i 1978 til Israel, der hun lærte seg hebraisk og jobbet som kalverøkker på en kibbutz nord i landet. Etterpå ble hun daglig leder i Norske Kibbutz Venner (NORKIV) som tilrettela for norske ungdommers opphold i Israel.

Hun studerte russisk, historie og statsvitenskap ved Universitetet i Oslo. Etter fullført utdanning ved journalisthøgskolen i 1990 har Wold arbeidet for NRK, først som programleder og reporter i radioen, blant annet for *Her og nå*

og *Timen er din*, og fra 2000 i TV-avdelingen.

Fra 2003 til 2004 var hun frilanser i Jerusalem, samtidig som hun studerte arabisk, og fra 2007 til 2011 var hun NRKs korrespondent i Midtøsten, fortsatt med base i Jerusalem. Fra 2016 til 2022 var hun igjen Midtøsten-korrespondent, da med base i Istanbul i Tyrkia.

I 1980-årene startet Sidsel Wold konverteringsprosess til jødedommen samtidig som hun engasjerte seg i organisasjonen Med Israel for fred (MIFF). Hun fullførte ikke konverteringen.

Flere år senere ble Wold kritisert av MIFF som mente at hun førte en ensidig og pro-palestinsk dekning av Palestina-konflikten.»

Pro-palestinsk?

Jeg har lest Wolds bok og er trist langt inn i sjela. Barndommens og ungdommens begeistring for Israel er tilintetgjort. Vi ble jo fortalt at dannelsen av staten Israel var oppfyllelsen av Bibelens profetier.

Jeg opplever ikke Sidsel Wold som «pro-palestinsk» eller som antisemitt. Hun forteller i detalj om vennskap og dyptpløyende samtaler med «sekulære»,

*Vi ble jo fortalt at dannelsen
av staten Israel var oppfyllelsen
av Bibelens profetier.*

ortodokse og ultra-ortodokse israelere – og med palestinere. Hun forteller om en fortvilelse og en håpløshet uten grenser. Hun forteller i detalj om israeleres traumer etter terrorangrepet 7. oktober 2023 som hun kaller «Dagen da håpet forsvant».

Hun skriver om familiene til de israelere som ble tatt som gisler og holdt i fangenskap fram til høsten 2025. Hun skriver om – kanskje et fåtall – palestinere som drømmer om et Palestina «fra elven til havet» og om en voksende minoritet i Israel som drømmer om Davids Messias som skal gjenskape et stor-Israel fra Eufrat til Middelhavet. Hun skriver om såkalt sekulære israelere som har mistet alt håp om en fremtid i landet; mange av dem har dobbelt statsborgerskap og vurderer å flytte/flykte(?) tilbake til henholdsvis Tyskland, Polen, USA, Marokko etc.

Sekulær og religiøs sionisme

Hun skriver med forståelse om det hun kaller sekulær sionisme – altså prinsippet om en jødisk stat bygget

på kulturell jødedom i sameksistens med muslimsk og kristen kultur. Og hun har liten forståelse for de ultra-ortodokse i Israel som av historiske årsaker er fritatt for militærtjeneste og som lever på statlig understøttelse.

Det hun kaller «kristen-sionisme» i Vesten (og Norge) som ukritisk støtter opp om alt israelske myndigheter foretar seg, har hun heller ingen forståelse for. Hun referer til en forståelse av Bibelens profetier som fremmer vold og drap. De voldelige og ultraortodokse miljøene i Israel bruker blant annet fortellingen om israelittenes erobring av Jeriko som en slags legitimering av dagens tilintetgjørelse av Gaza og overgrepene på Vestbredden. Jos 6,21 og 6,24: «Alt som var i byen, både menn og kvinner, unge og gamle, storfe,

*Hvis boken har en
svakhet, må det være
at jeg kanskje savner
en nærmere vurdering
av jødiske trosretninger
og synagoger med en
annen karakter enn
de ortodokse.*

småfe og esler, slo de med bann og hogg ned med sverd ... Men byen og alt som var i den, brente de opp. Bare sølvet og gullet og gjenstandene av kobber og jern la de i skattkammeret i Herrens hus.»

Men kan Bibelen leses slik? Bruker de voldelige israelere Bibelen slik fanatiske islamister (mis)bruker Koranen? Hvis boken har en svakhet, må det være at jeg kanskje savner en nærmere vurdering av jødiske trosretninger og synagoger med en annen karakter enn de ortodokse. Det finnes retninger hvor kvinner og menn sitter sammen og hvor kvinnene ikke er henvist til et eget kvinnegalleri. Det finnes kvinnelige rabbinere. Men i likhet med vår egen metodisme – som er bygget på en evangelisk – ikke «evangelikal!» – edruelighet og varme og åpenhet, må det da finnes aktive, jødiske trosretninger som forkynner sameksistens mellom israelere og palestinere.

Klassedelt samfunn

Wold skriver også om Israels klassedelte samfunn. Jeg har nok lest om det tidligere, men det har ikke ligget lengst framme i bevisstheten min:. De «opprinnelige» innvandrerne var/er såkalte «askenasi-jøder» – israelere med europeisk utseende og som stammer fra Øst-Europa og

Vesten. De er overklassen, de privilegerte. Under dem er «mizrahien» eller de arabiske jødene som har bakgrunn fra arabiske land og Afrika. Wold skriver om en jødisk slekt som har bodd i Jerusalem fra 1500-tallet, men fordi de ser «arabiske» ut, er de utsatt for mistro. Og under der igjen har vi de palestinere som er statsborgere i Israel.

Netanyahu og Trump

Forfatteren er varsom med å dele ut skyld, men hun mer enn antyder at Israels sterke mann Benjamin Netanyahu og USAs president Donald Trump er i ferd med å tilintetgjøre Israel som nasjon ut fra årsaker som er ubegripelige for normalt tenkende mennesker. Og begge er demokratisk valgt; dermed ligger det et tungt ansvar på dem som har gitt dem sin stemme. Min historiekunnskap minner meg også på at en annen

statsleder på 1930-tallet som ble demokratisk valgt. ...

Finnes det håp?

Finnes det håp? Sidsel Wold er usikker. I bokens etterord skriver hun: «Jeg har fulgt israelere og palestinere liv over flere tiår. Håpet om en fredelig løsning har glimtet til i et par korte perioder. Men realiteten på bakken har utviklet seg feil vei for dem som har drømt om fred i to stater. ... Alt beveger seg mot en en-statsvirkelighet og full apartheid. ... Mens jeg har skrevet denne boken, har krigføringen i Gaza og den politiske situasjonen i Israel utviklet seg i en rasende fart og bare til det verre, dag for dag. ...»

Jo: jeg er trist langt inn i sjela etter å ha lest ferdig Sidsel Wolds bok. Men jeg er glad jeg har lest den. Med fare for å narre meg selv: jeg tror jeg er blitt litt klokere. Og tristere. ♣

... jeg er trist langt inn i sjela etter å ha lest ferdig Sidsel Wolds bok. Men jeg er glad jeg har lest den.

MINNEORD

ØYVIND HELLIESEN

Øyvind Helliesen døde tirsdag 25. november 69 år gammel.
Begravelsen fant sted fredag 5. desember i Petrikirken, Kjølberg.

TEKST: Vidar Sten Bjerkseth FOTO: Privat

02/03-1956 - 25/11-2025

Øyvind var født i Stavanger. Under Jesusvekkelsen på syttitallet ble han en bevisst kristen, og møtte også kallet til prestedtjeneste. I 1975 reiste han til Halden for å være ungdomsarbeider. Her traff han sin Tove som han giftet seg med i 1979. Sammen fikk de barna Anders, Jørgen og Kristine.

Hans første utnevning var til Kristiansund i 1979. Siden har han vært prest i Trondheim, Stavanger og på Øståsen. I flere perioder har han også vært tilsynsprest både på Nord-Vestre og Østre distrikt. Øyvind har også representert kirken i en rekke verv både nasjonalt og internasjonalt. Han har blant annet vært delegat til Generalkonferansen, og sittet i Sentral-

konferansens eksekutivkomite, UM General Council on Ministries og som Nord-Europeisk representant i UM Connectional Table. Ved siste Generalkonferanse ble han gjenvalgt som medlem av UM Juridisk råd. De siste tre årene har han vært sykehusprest ved Sykehuset i Østfold. I tillegg drev han gjennom et eget foretak veiledning av prester og andre.

Øyvind Helliesen hadde en lang historie som prest i Metodistkirken og innen kirkens ledelse nasjonalt og internasjonalt. Han satt derfor på mye erfaring og kunnskap om kirken. Han var engasjert og dyktig i alt han gjorde, og var et menneske som viste mye omsorg og ble verdsatt av mange.

I dag takker vi Gud for Øyvinds liv og tjeneste, og ber om Guds trøst og styrke for Tove og barna Anders, Jørgen og Kristine med sine familier! Fred med Øyvind Helliesens minne! ❖

MINNEORD

ROALD ZWEIDORFF

Roald Zweidorff døde 28. oktober, 88 år gammel og ble gravlagt fra Centralkirken til Loddefjord, fredag 7. november under stor deltagelse.

TEKST: Tom G. Johnsen FOTO: Privat

Roald ble født 1. april i 1937 som den yngste av åtte søsken, hvorav én døde så altfor tidlig. De eldre søsknene trodde det var en aprilspøk da de fikk nyheten om hans fødsel, men Roald var ingen aprilspøk. En stor gutt på over 5 kg, men full av sjarme og varme, ifølge hans storesøster Mary.

Roald vokste opp i byen i en kjærlig og god familie, og 15 år gammel dro han til sjøs som matros, men heldigvis kjente pappaen hans skipperen som lovet å ta godt vare på Roald. Og det gjorde han.

Senere utdannet han seg til skips-elektriker og jobbet mange år i sjøforsvaret på Håkonsvern som serviceingeniør.

Han og Bjørg traff hverandre da de var 16 og 17 år gamle og fire

år senere giftet de seg, i 1957, og dermed fikk de 68 år sammen som mann og kone.

De fikk fire barn: Siren, Janice, Karen og Roald Børge. Dessverre døde både Siren og Roald Børge så altfor tidlig, i 2010. De fikk også 7 barnebarn, men også ett av dem døde, og senere har det blitt 10 oldebarn.

Roald vokste opp i kirken, men ble frelst først etter at foreldrene døde, og i 1968 gikk han og Bjørg inn i menigheten i Centralkirken, og der hadde Roald sin gang i alle år senere. Han ble medlem av Sangkoret i 1973 og var aktiv der så lenge han greide å komme seg til kirken. Hjemme spilte han piano og hadde også eget Hammondorgel. Han var glad i sang og musikk. Han har også sittet i MR og vært leder

av pastoralkomiteen og andre viktige roller i menigheten, og han var alltid på gudstjenestene.

Senere ble han lokalpredikant og fra 2001 ble han utnevnt som lokalpastor i Centralkirken fram til 2010. Han gjorde også tjeneste på Metodisthjemmet og vi har mye å takke Roald for, ikke minst for hans sterke og levende tro og store omsorg for andre mennesker. Det brennende hjertet og begeistring for Jesus var der helt til siste gang jeg besøkte ham tidlig i oktober.

Fra 1980 var Roald fylkessekretær i Krf Hordaland i 21 år, og som fylkessekretær var han daglig leder for et av partiets største og mest offensive fylkeslag. Han gjorde seg raskt bemerket som dyktig og initiativrik.

01/04-1937 - 28/10-2025

I 2002 gikk han over i en prosjektstilling for Hordaland KrF der han arbeidet med informasjon og internett-løsninger fram til 2004.

Roald beskrives som raus og fylt av kjærlighet, og han var ikke minst trygg! Og det var aldri noe problem å ringe til morfar og få hjelp og råd av ham til alt mulig, sier ett av barnebarna.

For meg personlig var han «broderen» og den eneste jeg har kalt for det. Han var en god åndelig broder, og en god støtte og hjelp for meg i de 15 årene jeg tjente her i Centralkirken.

Han vil bli savnet!

Jeg lyser fred over Roald
Zweidorff s gode minne! ♣

*Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, enn ei et fjed,
hvor du meg fører ene, jeg følger med.*

*La intet mer oss skille, ta helt meg hen,
og gjør meg ganske stille, o sjelevenn!
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg, på deg alene min tro er bygt.*

*Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!*

Tekst: Julie von Hausmann

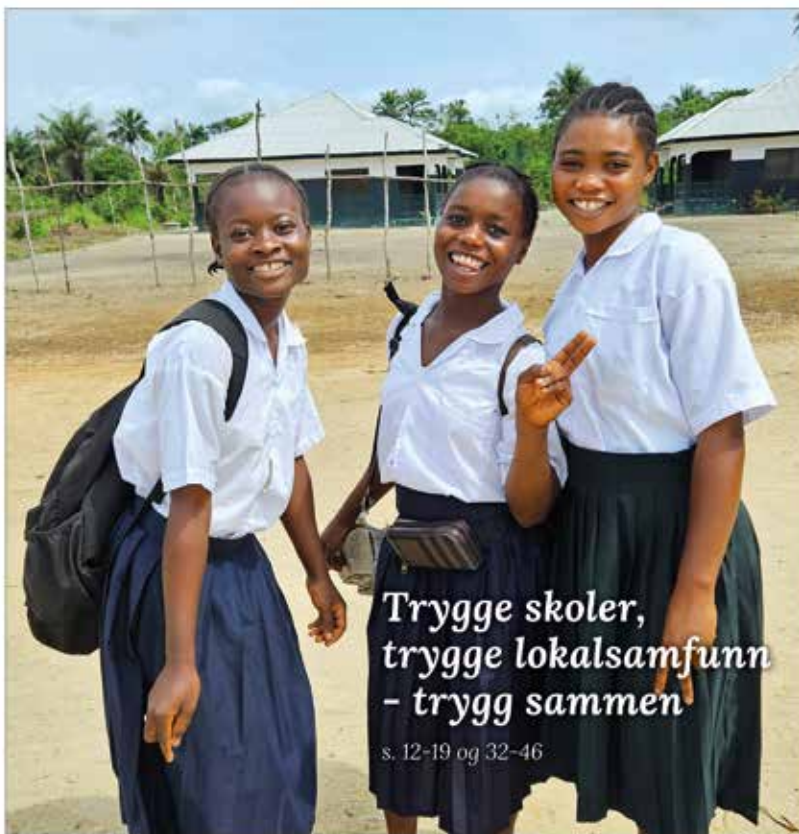

METODISTKIRKEN I NORGE

Nº 1/2026

155. ÅRGANG

Brobyggeren

Trygge skoler,
trygge lokalsamfunn
- trygg sammen

s. 12-19 og 32-46

TEGN DEG SOM
ABONNENT
PÅ BROBYGGEREN

Mailadresse: post@metodistkirken.no

